

Plenaire 6

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

12 oktober 2005

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

INHOUD

Berichten van verhindering	1
Ingekomen stukken	1
Actuele vragen	
Samengevoegde actuele vragen van de heer André Van Nieuwkerke en van mevrouw Marleen Vanderpoorten tot de heer Frank Vandenbroucke, vice minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de topsportscholen	1
Actuele vraag van mevrouw Marie-Rose Morel tot de heer Frank Vandenbroucke, vice minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de financiering van het hoger onderwijs	4
Actuele vraag van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het uitblijven van het aangekondigde structurele overleg tussen de Vlaamse en de Brusselse regering	7
Actuele vraag van de heer Eloi Glorieux tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de verklaringen van federaal minister van Energie Verwilghen betreffende de oprichting van een ombudsdienst energie en de samenwerking terzake met de gewesten	9
Actuele vraag van de heer Joris Vandenbroucke tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de beleidsconclusies uit een studie betreffende verkeersveiligheid in Vlaanderen	11
Actuele vraag van de heer Bart De Wever tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over een mogelijk overleg van deelstaat tot deelstaat betreffende een verdere staats Hervorming na de benoeming van de nieuwe Waalse minister-president	12
Actualiteitsdebat	
Actualiteitsdebat over de vraag van de federale regering aan de gemeenschappen en de gewesten om een bijkomende begrotingsinspanning te leveren voor het begrotingsjaar 2006	15
Actualiteitsmotie	33
Ontwerp van decreet houdende instemming met de Kaderovereenkomst van de Wereldgezondheidsorganisatie inzake de bestrijding van het tabaksgebruik, aangenomen te Genève op 21 mei 2003	
– 374 (2004-2005) – Nrs. 1 en 2	
Algemene bespreking	33
Artikelsgewijze bespreking	33
Voorstel van decreet van de heren Jaak Gabriels, Johan Verstreken, Jacky Maes en Jan Loones houdende wijziging van het decreet van 13 mei 1997 houdende oprichting van een Financieringsinstrument voor de Vlaamse visserij- en aquicultuursector	
– 249 (2004-2005) – Nrs. 1 tot 3	
Algemene bespreking	33
Artikelsgewijze bespreking	34
Verzoekschrift over Flanders Fish Factory	
– 404 (2004-2005) – Nrs. 1 en 2	
Verslag	34

Ontwerp van decreet houdende instemming met de Kaderovereenkomst van de Wereldgezondheidsorganisatie inzake de bestrijding van het tabaksgebruik, aangenomen te Genève op 21 mei 2003 – 374 (2004-2005) – Nrs. 1 en 2 Hoofdelijke stemming	34
Voorstel van decreet van de heren Jaak Gabriels, Johan Verstreken, Jacky Maes en Jan Loones houdende wijziging van het decreet van 13 mei 1997 houdende oprichting van een Financieringsinstrument voor de Vlaamse visserij- en aquicultuursector – 249 (2004-2005) – Nrs. 1 tot 3 Hoofdelijke stemming	35
Actualiteitsmotie tot besluit van het op 12 oktober 2005 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de vraag van de federale regering aan de gemeenschappen en de gewesten om een bijkomende begrotingsinspanning te leveren voor het begrotingsjaar 2006 – 501 (2005-2006) – Nr. 1 Hoofdelijke stemming	35
Regeling van de werkzaamheden	35
Bijlagen	
Aanwezigen	39
Individuele stemmingen Vlaamse Volksvertegenwoordigers	39

VOORZITTER: de heer Norbert De Batselier

– *De vergadering wordt geopend om 14.34 uur.*

De voorzitter: Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Miet Smet: gezondheidsredenen;

Jan Verfaillie: buitenslands;

Gilbert Bossuyt, Frans Wymeersch: ambtsverplichtingen.

INGEKOMEN STUKKEN

De voorzitter: Dames en heren, de lijst met ingekomen stukken en mededelingen werd op de banken rondgedeeld. (Zie *Parl. St. Vl. Parl. Decreetgeving – Ingekomen stukken en mededelingen 2005-2006, nr.60/3*)

ACTUELE VRAGEN

Samengevoegde actuele vragen van de heer André Van Nieuwkerke en van mevrouw Marleen Vanderpoorten tot de heer Frank Vandenbroucke, vice minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de topsportscholen

De voorzitter: De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, '14-'18 ligt gelukkig al ver achter ons, een afschuwelijke periode, maar '16-'18 ligt voor ons, namelijk de Olympische Spelen en het wereldkampioenschap voetbal. Wij dromen van medailles maar daar moeten we onze getalenteerde jongeren goed op voorbereiden. Mijn vraag gaat erover in welke mate we ons bin-

nen onderwijs en sport verzoenen met een bepaald model.

Ik volg dit dossier al een aantal jaren. Oorspronkelijk werd het landschap van de topsportscholen verdeeld vanuit onze onderwijsstructuur, met een evenwicht tussen gemeenschapsscholen, vrije scholen en dergelijke meer. Er is altijd een spanningsveld geweest tussen sport en onderwijs, en terecht, inzake de efficiënte inzet van begeleiding, namelijk de sporttechnische, de sportmedische en de onderwijskundige begeleiding. Daardoor stond altijd de reductie van het aantal topsportscholen midden in het brandpunt van de discussies.

Op een bepaald moment werd er gedacht aan het model van één topsportschool voor Vlaanderen. Hierbij hadden we te maken met het probleem van de financiële repercussies van één campus en de verbinding met de school, terwijl ook de sporttechnische infrastructuur ons heel wat geld zou kosten.

Het is ook heel belangrijk dat getalenteerde kinderen en jongeren van een kwaliteitsvol onderwijs kunnen genieten. De heer Van Aken stelt terecht dat de selectie van wie nu getalenteerd is of niet, strenger moet gebeuren. Ik kan dit beamen want een getalenteerd kind of een getalenteerde jongere kan topsportprestaties leveren mits zich een beetje pijn te doen, en kan dan mee op Europees of wereldniveau.

Onlangs heb ik vernomen dat binnen de schoot van de Vlaamse Regering een beslissing is genomen om te komen tot één topsportschool per provincie, plus één in Vilvoorde. Ik denk dat dit een goede formule is omdat dan de band van de kinderen en jongeren met hun eigen onderwijsmilieu nauwer kan worden aangehaald en het biedt garantie op een kwaliteitsvolle begeleiding op sporttechnisch vlak. Het heeft ook het voordeel dat bepaalde disciplines niet enkel in het secundair onderwijs kunnen worden georganiseerd, maar topsportscholen kunnen dan ook samenwerken met het lager onderwijs. Voor bepaalde disciplines is het lager onderwijs ook noodzakelijk, ik denk aan turnen, zwemmen en dergelijke meer.

Een gevoelig punt is uiteraard de relatie tussen de verschillende onderwijsnetten. Dat kan echter grotendeels worden verholpen door een goede samenwerking tussen de bestaande topsportscholen, of ze

nu tot het gemeenschaps- of het vrij onderwijs behoren, en een vrije lagere school of een lagere school van het gemeenschapsonderwijs. Ook het hoger onderwijs heeft een taak in heel deze zaak. Dan denk ik aan de begeleiding van talentvolle studenten en dergelijke. Met wat goede wil lijkt de huidige formule van één topsportschool per provincie plus Vilvoorde me dus een haalbare kaart.

Een tweede aspect heeft niet zozeer te maken met de onderwijskundige of sporttechnische organisatie. Met één topsportschool per provincie die is ingeplant in een bepaalde regio of stad, kan de overheid gericht de topsportinfrastructuur uitbouwen. Dan is er sprake van bepaalde sites die van belang zijn voor topsport.

Mijnheer de minister, hoe ziet u dit model nu? Is er terzake nu een definitieve beslissing gevallen?

De voorzitter: Mevrouw Vanderpoorten heeft het woord.

Mevrouw Marleen Vanderpoorten: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, heren ministers, mijn vraag heeft hetzelfde onderwerp als die van de heer Van Nieuwkerke, maar misschien is de teneur anders. Sinds de oprichting van de topsportscholen, in 1998-1999, rees de vraag of de verhouding tussen het aantal topsportscholen en hun kwaliteit wel goed is. Het waren er acht, en op een bepaald ogenblik negen. Er is toen heel veel gepraat over het model van één topsportschool per provincie, wat zou neerkomen op vijf scholen. De laatste tijd is echter de formule van drie scholen in Vlaanderen, of zelfs één, ter sprake gekomen. De heer Van Nieuwkerke verwees er ook even naar. Dit gebeurde vooral naar aanleiding van de niet zo goede resultaten bij de Olympische Spelen. Toen is men beginnen te oordelen dat die topatleet die moet worden gevormd, meer nodig heeft dan die provinciale topsportschool.

Er is nu een beslissing gevallen om van acht naar zes scholen te evolueren. De scholen van Wilrijk en Genk zouden op termijn samensmelten met een andere school. Nu tellen die respectievelijk 21 en 27 leerlingen. Dat is alleszins al een stap in een heel goede richting. Toch vraag ik me af of dit voldoende zal zijn om de toekomstige kwaliteit van onze topsportscholen te waarborgen. Sommigen merken op dat er een verschil moet worden gemaakt tussen ploeg- en individuele sporten. Men heeft het daarbij dan vooral over voetbal. Zeker voor de individuele sporten zou het, met het oog op de expertise op het

vlak van ondersteuning qua gezondheid en voeding, beter zijn dat er een evolutie komt naar één topsportinstituut. Ik weet niet of dat de juiste formule is. Ik wil geen model vooropstellen. Ik weet niet of er nu al voldoende over is nagedacht.

Ik vraag me vooral af waarom men niet is geëvolueerd naar vijf scholen en waarom men het bij zes houdt. Dan moet ik me natuurlijk ook richten tot de minister van Sport, in wiens beleidsnota heel duidelijk staat dat de ideale topsportschool meer dan één sport moet behelzen. De overblijvende school van Vilvoorde zou zich echter slechts met volleybal bezighouden. Waarom is men in deze eerste fase niet tot vijf topsportscholen gekomen? Wordt er onderzocht of een evolutie tot één school in de toekomst mogelijk is?

In welke mate gaat de huidige reductie de kwaliteit van de topsportscholen verbeteren? Blijft het de bedoeling om verder de mogelijkheid te bestuderen van een evolutie naar één topsportschool, vooral voor de individuele sporten?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer de voorzitter, deze vragen werden aan mij gesteld, maar over dit onderwerp overleg ik zeer veel met minister Anciaux, bevoegd voor Sport, zodat u mijn antwoord als een gemeenschappelijk antwoord kunt beschouwen.

Ik zou hier de geschiedenis kunnen behandelen, maar dat zou ons te ver leiden van de convenants. Mijn voorgangers hebben convenants afgesloten, die hernieuwd werden op het einde van de vorige legislatuur. Dat maakte het mogelijk dat op dit ogenblik een achttal scholen een topsportopleiding aanbieden, gecombineerd met onderwijs.

Sinds een aantal jaren dringen federaties uit de sportwereld en ook Bloso erop aan om dit eens kritisch te bekijken. Ze zijn van oordeel dat dit aanbod vanuit het standpunt van een hoogstaand professioneel aanbod op sporttechnisch vlak, eigenlijk gereduceerd zou moeten worden. Ook in het onderwijs wordt gezegd dat, als dit al te zeer versnipperd geraakt, het moeilijk wordt een hoogstaand onderwijs aan te bieden en vooral een veelzijdig onderwijsaanbod te hebben.

Het idee van een reductie stond bij mijn weten duidelijk aangegeven in het topsportactieplan, maar was eigenlijk geen onderdeel van het convenant. Mevrouw Vanderpoorten heeft die zelf nog vernieuwd, zodat ze dit wel zal weten. In de sportwereld werd dus heel duidelijk gezegd dat er gereduceerd moet worden, terwijl daar in de onderwijswereld niet zo'n duidelijk standpunt over bestond en dus ook geen engagement.

Nochtans zijn er ook in de onderwijswereld mensen die willen dat er één topsportschool in Vlaanderen komt. Ik merk op dat de mensen die daarvoor pleiten, dat ook doen voor de ploegsport. Het zou me te ver voeren nu op dat debat in te gaan, maar het pleidooi wordt in elk geval niet beperkt tot de individuele sporten. Ze kiezen voor de radicale optie om tot één school te komen.

Daar is veel voor te zeggen, maar er zijn dan nog heel wat problemen die overwonnen moeten worden. Die hebben bijvoorbeeld te maken met sportinfrastructuur, die duur is om aan te leggen. Alleen al om die reden is de optie van één topsportschool een dure optie. Verder hebben die problemen te maken met locaties van ploegen. U zult wel zeggen dat ik me daar niet te veel door mag laten leiden, maar er zijn nu eenmaal bestaande situaties of locaties van belangrijke infrastructuur van federaties, bijvoorbeeld volleybal in het Vilvoordse.

Verder gaan de problemen over het regionaal kunnen spreiden van het aanbod en de klassieke subregionale gevoeligheden en dergelijke die we in elk politiek-maatschappelijk dossier tegenkomen. Het is dus niet zo eenvoudig te kiezen voor één topsportschool, ook al zijn er daar ook argumenten voor.

Mijn collega en ik hebben dat heel grondig overwogen. Er zijn ook gesprekken over gevoerd en er zijn informele contacten gelegd met de onderwijskoepels, de burgemeesters van geïnteresseerde steden, enzovoort.

Uiteindelijk hebben we besloten een voorstel voor te leggen aan de stuurgroep. Dat kwam erop neer het aantal scholen te reduceren van acht tot zes. Praktisch gezien zou binnen afzienbare tijd de gemeenschapsschool in Mortsel haar aanbod afbouwen, zodat er voor Antwerpen een concentratie komt in Merksem. Ook de school van het vrij onderwijs in Genk zou op termijn haar aanbod afbouwen, zodat er voor Limburg een concentratie komt in Hasselt.

We denken dat een overgang van acht naar zes kwalitatief voordelen biedt. Het is natuurlijk niet hetzelfde als van acht naar één, maar voor dat scenario zijn er heel wat hinderpalen en bezwaren. Een reductie van acht naar zes levert ook een gestabiliseerd landschap op, wat belangrijk is.

Als minister van Onderwijs moet ik aan de sportwereld zeggen dat dat het aanbod is, en dat ze niet in staat zijn veel te shoppen. De ene school kan dan niet tegen de andere worden uitgespeeld door het aanbod tegenover elkaar af te wegen. Als we de onderwijskwaliteit willen benadrukken, dan moeten we de betrokken scholen duidelijk maken dat ze niet onderhevig zullen zijn aan shopping of druk vanuit de sportwereld om eventueel bepaalde afspraken of standaarden te versoepelen, louter vanwege het belang van de sport.

Er moet een evenwicht zijn tussen de kwaliteit van het sportaanbod of het sportonderwijs en van het onderwijs in de brede zin.

De heer Van Nieuwkerke stelde een vraag over een voorbereidende topsportopleiding in de eerste graad. Ik durf niet veralgemeend positief reageren. De kwestie is afhankelijk van de sport. Voor sommige sporten is het verantwoord en zelfs nodig om op jongere leeftijd te starten, bij andere sporten is het beter om niet te jong te starten. De voorbeelden zijn bekend: voor gymnastiek, zwemmen en tennis is een vroege start noodzakelijk. We kunnen niet veralgemenen, maar we zeggen niet 'neen'.

De medewerkers van het departement Onderwijs werken op dit moment een nota uit die de kwaliteit van het onderwijs in het algemeen en van het sportonderwijs in het bijzonder wil garanderen. We willen een kwaliteitsvol aanbod van vakken en studierichtingen, we willen een aanbod op maat, we willen een heel degelijke studiebegeleiding van de betrokken leerlingen en we willen een zekere continuïteit in de opdrachten van de leraren.

Mevrouw Vanderpoorten, u was iets concreter door onder meer te verwijzen naar Vilvoorde. Vilvoorde zit in het voorstel omdat we een zekere regionale spreiding wensen. We gaan ervan uit dat we bij een spreiding oog moeten hebben voor elke provincie, maar ook voor Brussel en de omgeving van Brussel. Bovendien bezit Vilvoorde een lange en nuttige ervaring inzake de samenwerking met de volleybalfederatie. Bovendien ligt Vilvoorde vlakbij een heel goede infrastructuur die ter beschikking staat.

Vanuit het standpunt van doelmatigheid zou het een beetje eigenaardig zijn om er te stoppen. De situaties in Mortsel en in Genk zijn anders, maar mijn medewerkers zullen contact opnemen met de verantwoordelijken van Mortsel, Genk, Hasselt en Antwerpen om het gesprek te beginnen over een overgangsfase die geleidelijk leidt tot een concentratie in Antwerpen, met name in Merksem, en in Limburg, met name in Hasselt. (*Applaus*)

Mevrouw Marleen Vanderpoorten: Ik wil toch nog even reageren. Ik heb de vraag over Vilvoorde gewoon gesteld omdat ik in de beleidsnota van minister Anciaux heb gelezen dat het omwille van de kruisbestuiving altijd een meerwaarde is om meerdere sporten in een school te hebben. Ik heb de nota gelezen en herlezen, maar ik neem aan dat ik mijn vragen beter aan hem stel in de bevoegde commissie.

Is dit slechts een eerste stap? Kunnen we nog meer verwachten of is dit een afgerond geheel?

Minister Frank Vandenbroucke: De dingen zijn nooit afgerond in de politiek. (*Rumoer*)

We bevinden ons niet in de definitieve fase van de topsporthervormingen, maar de fase is toch voorlopig definitief. We moeten nu de klemtoon leggen op de kwaliteit van het aanbod, sportief en onderwijsmatig.

Ik wil nog eens mijn argumenten herhalen vanuit Onderwijs. Wat ik niet graag zie, is dat bepaalde federaties in de mogelijkheid zijn om aan een school te laten weten dat het convenant niet eeuwig zal duren. Zo kunnen ze eisen dat de school het hun een beetje makkelijker maakt en kunnen ze een beetje druk uitoefenen. Dat kan in het nadeel van de onderwijskwaliteit uitdraaien. Ik wens dat de betrokken school weet dat de toestand niet zomaar zal veranderen. Als de school weet dat hij het aanbod doet, bezit de school een stevige krachtsverhouding tegenover de wereld van de sport bij het vinden van een evenwicht tussen de onderwijskwaliteit en de kwaliteit van het sportieve aanbod.

Het stabiliseren van het landschap vind ik belangrijk vanuit het oogpunt van kwaliteit en vanuit het streven naar een evenwicht tussen onderwijs en sport. Als we de indruk wekken dat dit geen stabiel landschap is, dan blijven we een druk behouden die niet

noodzakelijk gunstig is. Dat is tenminste mijn overweging om te besluiten dat dit nu toch wel voorlopig definitief is.

De heer André Van Nieuwerkerke: Ik ben blij dat uiteindelijk de moed is gevonden om tot een reductie te komen. We praten er nu al jaren over. Er werd tot een bepaald model beslist. Ik ben daar tevreden over.

Ik maak een onderscheid tussen topsportvoorbereidende jaren en de eigenlijke majoropleiding topsport in een bepaalde discipline. Daarom hoeven we niet in al die scholen voetbal te organiseren of volleybal, of basket of tennis. We kunnen bepaalde scholen uitkiezen waar we de majoropleiding organiseren in samenspraak met de bonden. Dat heeft niet enkel te maken met onderwijskundige kwaliteiten, maar ook met de sportkwaliteit. Dat moet groeien in dat model. Ik ben tevreden met de uiteindelijke keuze.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Actuele vraag van mevrouw Marie-Rose Morel tot de heer Frank Vandenbroucke, vice minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de financiering van het hoger onderwijs

De voorzitter: Mevrouw Morel heeft het woord.

Mevrouw Marie-Rose Morel: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, via de pers mochten we vernemen dat uw financieringsplan voltooid is. Ik hoop dat u in de Commissie voor Onderwijs de tijd zult nemen om dat uitgebreid te bestuderen. We zouden u daar in elk geval heel dankbaar voor zijn.

Sta me toe hier voor deze actuele vraag één onderdeel uit dat plan te lichten dat mijn aandacht trok, meer bepaald de koppeling van de financiering van universiteiten en hogescholen aan het aantal ingeschreven studenten. U doet dat via het systeem van de studiepunten. Tegen 2009 moeten 120.000 studiepunten kunnen worden voorgelegd. Dit komt neer op een equivalent van 2.000 voltijdse studenten. Haalt een instelling dit niet, dan is ze haar basisfinanciering kwijt.

Voor de katholieke universiteit van Brussel vormt dit een probleem. Momenteel heeft deze universiteit een kleine 450 studenten en in 2007 vraagt u reeds 60.000 studiepunten. Dat betekent dat deze universiteit danig in de problemen komt.

De katholieke universiteit van Brussel is geen universiteit zoals een andere. Ze heeft een zeer specifieke functie. Ik ben even gaan grasduinen in uw speech bij de academische opening 2005-2006, mijnheer de minister. 'Het Nederlandstalig onderwijs in Brussel is van cruciaal belang. Het Vlaams hoger onderwijs moet aanwezig zijn in de Europese hoofdstad.' U verkeerde in zeer goed gezelschap toen u dat vertelde, want enkele jaren geleden zei minister Anciaux, uw kartelpartner, ongeveer hetzelfde: 'dat Vlaanderen alle inspanningen moet leveren voor het instandhouden van een rijk universitair aanbod in onze hoofdstad, verschillende ideologieën desnoods onder één dak'.

Ook de collega's van CD&V mag ik hierbij betrekken. Ik citeer graag staatssecretaris Grouwels die vertelde dat het toch heel vreemd is dat de overheid die het aanbod van de KUB steeds beperkt heeft gehouden en de universiteiten nooit de mogelijkheid tot uitbreiding heeft geboden, nu plotseling deze kleinschaligheid ter discussie stelt en er de financiering aan koppelt. Ik denk dat minister Grouwels zeer correct was toen ze dat zei.

U mag de KUB nu niet gaan pakken op haar kleinschaligheid, wanneer ze in het verleden de mogelijkheid niet heeft gekregen om groter te worden. De heer Vanackere heeft daar in de Commissie voor Onderwijs een aantal maal op gewezen. Er zijn samenwerkingsverbanden met de KUB en andere instellingen. De KUB nu gaan afstraffen omdat ze het kleinschalige model blijft nastreven, gedeeltelijk onder druk van de overheid, zou absoluut onfair zijn. We weten dat er destijds onderhandelingen zijn geweest met de KU Leuven. We weten ook dat daar vanuit de vrijzinnige hoek in dit land een veto tegen werd gesteld. Nu mag de KUB daar niet het slachtoffer van worden.

U kent misschien nog wel de vroegere rector van de KUB, de heer Matheussen, wiens zeer mooie uitspraak ik u niet wil onthouden: 'Het zou zeer onfair zijn van de overheid om eerst een nachtegaal te vragen en dan achteraf die nachtegaal te verwijten dat hij geen albatros is.' Ik vind dat zeer correct.

Mijnheer de minister, u kent ook de geschiedenis van de KUB. U weet dat die universiteit heeft moeten strijden voor haar plaats in Brussel, en dat ze een specifieke taak heeft inzake het Nederlands en het Vlaams in de hoofdstad.

U hebt er steeds voor geijverd dat we beseffen dat het onderwijs een boetserende functie heeft in de maatschappij. U zegt letterlijk dat we dat niet zwaar genoeg kunnen beklemtonen. Daar ligt de toegevoegde waarde van de KUB. Het meeste secundaire onderwijs in Brussel wordt aangeboden door het katholieke net. Zou het dan niet vreemd zijn dat al die Vlaamse katholieke studenten niet in hun eigen stad, net, taal en sector kunnen voortstuderen. Dat is toch bizar. Brussel is niet zoals de rest van Vlaanderen. Er zijn heel veel uitzonderingen. Ik dring erop aan dat u uw nek uitsteekt voor die kleine universiteit die in de westrand van Brussel uitstekend werk doet.

Mijnheer de minister, ik wil u een hulpmiddel aanbieden dat ik heb gestolen uit de beleidsnota van minister Anciaux. In de Brusseltoets zegt hij dat de ministers bij het uittekenen en uitvoeren van hun beleid expliciet rekening moeten houden met Brussel. De decreten moeten zo worden opgesteld dat ze onverkort gelden voor de Vlaamse Brusselaars en dat ze aangepast zijn aan de specifieke Brusselse situatie.

Mijnheer de minister, ik wil u vragen om dat in overweging te nemen, want gelijke kansen wil ook zeggen gelijke kansen voor Vlaamse studenten die in het katholieke net in Brussel een universitair diploma willen behalen. Ze hebben daar recht op.

Ererector Witte haalde naar aanleiding van de samenwerkingsgesprekken tussen de KUB en de KUL aan dat wanneer er nood is aan een katholieke instelling in Brussel, er ook nood is aan een vrijzinnige. Ik denk dat ze gelijk heeft. We kunnen die redenering ook omdraaien: als er een vrijzinnige instelling is, is er ook nood aan een katholieke.

Mijnheer de minister, bent u bereid om de Brusseltoets toe te passen en na te denken over een goede oplossing om de KUB niet overkop te laten gaan? (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer de voorzitter, mevrouw Morel, u citeert uit toespraken die ik heb gehouden bij de opening van het academiejaar van de KUB. Ik wil een paar zaken daaruit aanstippen. Ik heb onder meer gezegd dat ik van oordeel was dat de KUB een nieuw perspectief moet zoeken voor zichzelf, en dat ik het eens was met erector Dillemans dat deze belangrijke kennisinfrastructuur in Brussel niet moet worden opgedoekt. Iemand die daaraan zou denken, stort zich in een avontuur. Ik heb ook gezegd dat we moeten wegraken uit de gepolariseerde discussie over de positie van de KUB in Brussel en dat we een constructieve oplossing moeten zoeken. Ik heb gezegd dat het Vlaamse hoger onderwijs in Brussel op de Brusselse realiteit moet worden geënt. De KUB heeft een sociale roeping voor jongeren en voor het beleid in Brussel.

De KUB heeft relatief weinig beursstudenten en trekt nogal veel mensen aan van buiten Brussel. De roeping van het hoger onderwijs in Brussel is om ook voor Brussel wat te doen. Voor de rest ben ik geen regionalist inzake onderwijs. In Brussel is een stevig Vlaams hoger onderwijs nodig. Het is wel versnipperd over 2 universiteiten, 2 associaties en verschillende hogescholen met heel wat overlapping in hun aanbod, dat weinig rationeel is.

We moeten een rationeler aanbod hebben van opleidingen en instellingen, niet zozeer omwille van het budget, maar omwille van de kwaliteit. Ik geef een absurd voorbeeld. Stel dat we in elke Vlaamse provinciehoofdstad een opleiding kernfysica willen, dan hebben we waarschijnlijk onvoldoende kernfysici om die te bemannen, laat staan dat we dat in elke stad of in elk dorp zouden willen.

Als we dus kwaliteit willen, moeten we versnippering vermijden.

De KUB bevindt zich stilaan in een moeilijke positie voor wat betreft het studentenaantal. De evolutie is niet positief. Er moet dan ook een nieuw perspectief worden gevonden. Het financieringsdecreet moet daartoe een stimulans zijn. Het bevat verschillende positieve en negatieve stimulansen.

De nota die ik heb ingediend bij de werkgroep Financiering is een werknota. De regeringspartners hebben daar kennis van genomen, maar het is zelfs nog geen nota van de regering. Het zou prematuur zijn om binnen de regering een lang debat te beginnen en daar punten en komma's vast te leggen vooraleer er met het veld een discussie is gevoerd. De werknota zal worden besproken binnen de werk-

groep Financiering, zal vervolgens terugkeren naar de regering en zal tot slot in het parlement zijn beslag krijgen in de vorm van een decreet.

U hebt gelijk wanneer u zegt dat de KUB, en niet alleen de KUB, een probleem heeft met dit specifieke voorstel dat ik heb gedaan. Opdat de instellingen een sokkel zouden hebben in de financiering, moeten ze op termijn minstens 120.000 studiepunten hebben. We bouwen dat aantal geleidelijk op van 60.000, over 90.000 tot 120.000 als minimum. De KUB bereikt dat aantal niet. We doen in deze werknota dan ook meteen een voorstel waarbij een instelling die deze kritische drempel bereikt en een samenwerkingsplan op punt zet samen met een andere instelling, gedurende 3 jaar soelaas krijgt. Het volstaat dus dat een instelling de intentie heeft om samen te werken met een andere instelling om deze hakbijl even buiten werking te stellen. Dit lijkt me een voorzichtige aanpak die de instellingen niet meteen van hun sokkel berooft.

Vervolgens stel ik een overgangsmechanisme voor waarbij instellingen nooit meer dan 3,5 percent van hun financiering zullen verliezen. Met andere woorden, de financiering van het jaar T zal minstens 97 percent bedragen van de financiering van het jaar T-1. De overgang verloopt dus zeer geleidelijk. Het gaat dus zeker niet om een zwaard van Damocles dat brutaal naar beneden valt.

Na vele jaren van mooie intenties over rationalisatie en doelmatigheid, moeten we overgaan tot daden in Vlaanderen. Ons opleidingsaanbod is te versnipperd. We hebben ook een probleem inzake de afstudeer-richtingen binnen opleidingen. We moeten dit aanpakken omwille van de kwaliteit van ons onderwijs, nog los van budgettaire beschouwingen. We moeten dan ook aan de instellingen vragen om nieuwe perspectieven te zoeken. Ik had eigenlijk het gevoel dat mijn toespraak voor de KUB niet slecht is overgekomen. Ik had de indruk dat nogal wat mensen apprecieerden dat ik daar heb verteld wat ze zelf eigenlijk voelen, namelijk dat ze een kritische drempel hebben bereikt en dus een ander perspectief moeten scheppen. Ik heb tezelfdertijd gezegd dat ik blijf bij wat erector Dillemans destijds op papier heeft gezet, namelijk dat deze kennisinfrastructuur niet zomaar kan worden opgedoekt.

Mevrouw Marie-Rose Morel: Wat de kwaliteit van de KUB betreft, waren de visitaties uitstekend. Mijnheer de minister, u zegt dat dit niet het zwaard van Damocles is. Ik vraag me af wat het ergste is: het

zwaard van Damocles of zachtjes doodknippen. We moeten ervoor zorgen dat die universiteit kan blijven bestaan in de westrand. Ze is daar nodig, onder meer voor de Vlaamse aanwezigheid daar.

Ik zal dit dossier in de commissie blijven opvolgen. Ik hoop dat we daarover nog een aantal keren van gedachten kunnen wisselen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Steven Vanackere tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het uitblijven van het aangekondigde structurele overleg tussen de Vlaamse en de Brusselse regering

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik weet niet of het bij u hetzelfde is, maar zeker in grote families is het dikwijls zo dat wanneer de leden samenkomen, vaak naar aanleiding van de begrafenis van een of andere tante, wordt gezegd: 'We zouden nog eens moeten bijeenkomen.' Als ze dan ter plekke niet meteen de agenda's erbij nemen, komen ze bij de volgende begrafenis tot dezelfde vaststelling.

Met dit stukje 'leven zoals het is' wil ik enkel aangeven dat ook wanneer regeringen de kans hebben om samen overleg te plegen en ernstige problemen structureel aan te pakken, er afspraken nodig zijn. Op 1 december 2004, ondertussen al 10 maanden geleden, heb ik op dit spreekgestoelte een actuele vraag gesteld aan minister-president Leterme om te weten hoe hij invulling zou geven aan wat in het regeerakkoord staat. Daarin is opgenomen dat men een structureel overleg wil tussen de Vlaamse Regering en de Brusselse Hoofdstedelijke regering.

Ik zal hier vandaag niet opnieuw aanhalen welke bijzonder goede redenen er zijn voor een dergelijk structureel overleg. De minister-president heeft me toen geantwoord dat de Vlaamse Regering op 18 oktober 2004 had beslist om in de loop van januari of februari een eerste gemeenschappelijke minister-raad te houden met de ministers van de Brusselse en de Vlaamse Regering.

Tijdens mijn vraag heb ik er bijzonder de nadruk op gelegd ervoor te zorgen dat ook de gemeenschapsaangelegenheden, en dus ook de bicommunautaire agenda, aan bod zou komen. Voor mij was het belangrijk dat ook de gemeenschapscommissies en de regering van de Vlaamse Gemeenschap rond de tafel zou zitten. Dat is makkelijk, want het gaat toch om dezelfde mensen. Als er geen structureel overleg wordt gevoerd, dan veroordeelt men zichzelf tot overleg tijdens crisismomenten. Op punctuele momenten, zoals bij het debat over de luchthaven, komen de vertegenwoordigers dan bij elkaar in een iets conflictuelere context.

Ik ben de eerste om te erkennen dat er ook wel bilaterale contacten zullen zijn tussen de leden van de regering. Ik blijf er echter bij dat een moment van structureel overleg, waaraan alle ministers deelnemen, een goede manier is om een klimaat van vertrouwen te kweken.

Men moet geen hogere diplomatieke studies hebben gedaan om te beseffen dat als men alleen samenkomt als men in de penarie zit, alles moeizamer verloopt dan wanneer er regelmatig gemeenschappelijk wordt vergaderd.

Mijnheer de minister, jammer genoeg heb ik sindsdien niets meer vernomen van dat initiatief. De aangekondigde deadline van januari en februari werd niet gehaald. Het is ondertussen oktober. Het wordt stilaan tijd dat er iets gebeurt omdat de dynamiek van zo'n gezamenlijke vergadering nu eenmaal sterker is dan tijdens de momenten van topoverleg naar aanleiding van bepaalde dossiers.

Mijnheer de minister, hoe komt het dat er zoveel vertraging zit bij het uitvoeren van het zeer goede idee dat in het regeerakkoord is opgenomen, om af en toe samen te vergaderen? Een goede week geleden heeft de minister-president van de Franse Gemeenschap, mevrouw Arena, nadrukkelijk gezegd dat wat haar betreft de samenwerking en het overleg tussen de Waalse ministers enerzijds en de Brusselse ministers mocht worden aangescherpt. Een van haar ideeën was om nog meer ministers in de gemeenschapsregering op te nemen. Dit gaat nog veel verder dan het voorstel om op een structurele manier regelmatig bij elkaar te komen.

Mijnheer de minister, waarom zitten al de leden van de regeringen nog niet op een structurele wijze samen voor een structureel overleg? Mogen we ver-

wachten dat dit in de nabije toekomst wel in orde komt? Ik wil er wel de nadruk op leggen dat het niet alleen de bedoeling mag zijn om dat maar één keer te doen. Zo iets werkt alleen als er een vorm van regelmaat is bij het samenroepen van de vergadering en als er een overlegmoment wordt gecreëerd buiten de conflictsituaties in de politiek. (*Applaus bij CD&V*)

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Voorzitter, collega's, ik dank de heer Vanackere voor zijn vraag. De Vlaamse Regering was wel degelijk van plan om in januari of februari een eerste structureel overleg te voeren met de Brusselse Hoofdstedelijke regering.

Dat is toen uitgesteld omdat het dossier Brussel-Halle-Vilvoorde hoog op de agenda stond en daar ook een tijd is blijven staan. De politieke sfeer was van die aard dat een degelijk en constructief structureel overleg niet mogelijk was.

Na het afspringen van dat dossier was het de bedoeling om zo snel mogelijk tot structureel overleg te komen. De minister-president heeft met de minister-president van de Brusselse regering al een aantal agendapunten overlopen. Ikzelf ben momenteel bezig met het oplijsten van punten die op de gemeenschappelijke vergadering kunnen worden besproken. Dat gaat over sociaal-economische zaken, zoals het strategisch plan Zaventem, over het leefmilieu met milieu- en veiligheidsproblemen, over de gemengde commissie van gewestaangelegenheden, over mobiliteit en openbare werken met het GEN en het oprichten van een gezamenlijk verkeerscentrum rond de Ring. Ik denk ook aan de problematiek van de taalwetgeving, aan media en de aanwezigheid van de Vlaamse zenders op de Brusselse kabel, aan interregionale samenwerkingsakkoorden rond werk, aan het verbeteren van gegevensuitwisseling tussen VDAB en BGDA, aan samenwerking tussen Toerisme Vlaanderen en BITC, aan fiscaliteit, aan onroerende voorheffing in verband met eigendommen die Vlaanderen in Brussel heeft, aan de vraag tot aansluiting bij het voorstel van andere gewesten om gezamenlijk een onroerendgoedinformatienetwerk uit te bouwen, enzovoort.

De praktische organisatie en voorbereiding van deze bijeenkomst is zo goed als af. De brieven liggen klaar om naar het secretariaat van de Brusselse regering te worden verstuurd en een datum vast te leggen. Momenteel worden we echter opnieuw geconfronteerd met een cruciaal politiek punt waardoor het wellicht nog enkele dagen zal duren vooral-

eer we kunnen overgaan tot de concrete organisatie van het overleg. Ik ga ermee akkoord dat structureel overleg nodig en nuttig is. Het zorgt in principe voor een meer constructieve sfeer, maar er zijn momenten dat het politiek niet interessant is om zo'n overleg te organiseren.

Het is goed dat Brussel en Vlaanderen gaan samen zitten. Voor een aantal zaken is het vanzelfsprekend dat we ook met de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie gaan samen zitten. Dat kan ook tegelijkertijd gebeuren, bijvoorbeeld in verband met het dossier van de taalwetgeving.

Het is ook mijn uitdrukkelijke bedoeling om vanuit de Vlaamse Gemeenschap structureel overleg te organiseren met de Franse Gemeenschap. Ik heb er eergisteren in de raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie de nadruk op gelegd dat ik ervan overtuigd ben dat de twee gemeenschappen een grotere rol te spelen hebben, ook wat Brussel betreft en misschien juist vooral wat Brussel betreft. U weet dat we werken aan een gemeenschappelijk actieplan rond cultuur. Ik blijf het overleg organiseren, maar we zullen het structureel mogelijk maken.

Ik ga dus in op de uitdrukkelijke vraag om het overleg te organiseren. Het is een kwestie van dagen. We hopen dat een probleem rond het functioneren van de luchthaven, ook op een constructieve wijze door het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest wordt aangepakt zodat er een optimale sfeer is om tot goede samenwerking te komen. (*Applaus*)

De heer Steven Vanackere: Mijnheer de minister, ik ben er erg tevreden over dat de brieven klaarliggen. Ik hoop dat ze snel worden verstuurd. Er zullen altijd dossiers zijn die het overleg bemoeilijken. Gisteren was het Brussel-Halle-Vilvoorde, vandaag is het luchthaven. Ik garandeer u dat er binnenkort andere dossiers zijn waarvoor het overleg zou kunnen worden uitgesteld.

Eigenlijk is dat de kern van mijn betoog. In weerwil van de conjunctuur die ons jammer genoeg vaak doet besluiten dat we andere katten te geselen hebben, moeten we vasthouden aan het structurele overleg. Moeilijke dossiers kunnen we dan misschien even opzij leggen.

Ten derde: de agenda oogt indrukwekkend. Er is enorm veel te bespreken. Er zijn veel thema's waar rond we kunnen samenwerken zonder dat dit op conflicten moet uitdraaien. De minister heeft goed werk

geleverd met de oplijsting van de thema's. Ik blijf het wel nog altijd een veeleer gewestelijke lijst vinden. Ik heb goed gehoord dat de minister de bicommunautaire agenda in het overleg wil integreren. Ik ben daar uiteraard tevreden over. Als we echter niet uitkijken, zal er altijd wel een goede reden worden gevonden om het overleg weer met een maand uit te stellen. Ik pleit uiteraard voor het omgekeerde.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Eloi Glorieux tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de verklaringen van federaal minister van Energie Verwilghen betreffende de oprichting van een ombudsdienst energie en de samenwerking terzake met de gewesten

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, u begrijpt dat ik een andere vraag zou hebben gesteld als ik vanochtend had geweten wat ik nu weet over het standpunt van de Vlaamse Regering over de luchthaven. Ik veronderstel dat we over dat laatste onderwerp binnenkort een debat kunnen voeren.

Hier wil ik het hebben over de intentie van de federale minister van Energie, de heer Verwilghen, om een informatiedienst voor elektriciteit en gas op te richten. Zo'n informatiedienst is geen ombudsdienst die ook geschillen beslecht. De wet van 20 maart 2003 schrijft nochtans voor dat zo'n ombudsdienst moet worden opgericht. De uitvoeringsbesluiten liggen klaar en er is meer dan 800.000 euro op de begroting van de CREG ingeschreven. Dat bedrag is door de consumenten bijeengespaard. Toch is die ombudsdienst er nog altijd niet.

Het doel van minister Verwilghen is om tegen 1 januari 2006 een ombudsdienst operationeel te krijgen. In De Morgen van gisteren las ik echter het volgende: 'een echte ombudsdienst voor de energiesector is er intussen nog niet. Hermes verstrekt enkel informatie en behandelt geen klachten.' In het artikel wordt ook minister Verwilghen aan het woord gelaten: 'Ik zou erg graag hebben dat de ombudsdienst er nog voor het einde van dit jaar is, maar het zal van de gewesten afhangen of we daarover snel

akkoorden kunnen afsluiten. Hun instelling was tot nu toe niet erg positief.'

Volgens minister Verwilghen is het dus de schuld van de gewesten dat de ombudsdienst er nog niet is. In antwoord op een actuele vraag van mevrouw Hostekint heeft onze minister in de plenaire vergadering echter gezegd dat het de opdracht en de taak van de federale minister is om voor die ombudsdienst te zorgen. De verschillende ministers schuiven de zwarte piet dus naar elkaar door. Het resultaat is wel dat de consument het nog altijd zonder een ombudsdienst moet doen.

Men zou een federale en een Vlaamse ombudsdienst kunnen oprichten, want elk niveau heeft andere bevoegdheden. Dat is echter verre van ideaal: één aanspreekpunt is verkieslijk. Het gevaar bestaat dat de ombudsdienst die minister Verwilghen op 1 januari van start wil laten gaan, zich op federale energiemateries zal concentreren. Mensen van Test Aankoop vertelden me dat ze onlangs op het kabinet van minister Verwilghen deze zaak hebben besproken. Ze vernamen er dat dit inderdaad de bedoeling is.

Om die reden, mijnheer de minister, had ik u graag gevraagd hoe de zaken er nu voor staan. Wie ligt er dwars en waarover gaat het? Wat gaat er uiteindelijk op 1 januari 2006 gebeuren? Zal er dan een ombudsdienst zijn? Zal men zich beperken tot de federale materies of zal men zich ook, zoals het eigenlijk hoort, op alle energiemateries toespitsen? Wat zult u doen als men uitsluitend op de federale materies focust? Zult u zich daarbij neerleggen? Dat heeft immers tot gevolg dat duizenden burgers met concrete vragen in de kou blijven staan.

Of zegt u dat u op tafel zult kloppen en van de tijd die u tot 1 januari rest gebruik zult maken om druk uit te oefenen bij minister Verwilghen, zodat er op zijn minst één aanspreekpunt komt. Nadien kunnen de vragen eventueel doorgestuurd worden naar een Vlaamse of een federale instantie. Het zou goed zijn dat er maar één aanspreekpunt komt.

Of stelt u dat er een parallelle Vlaamse ombudsdienst wordt opgericht die zich met de Vlaamse materies bezighoudt? Of komt er een extra opdracht voor de bestaande Vlaamse ombudsdienst? Er zijn dus een heleboel concrete vragen. Wat gaat u doen en welke inspanningen zult u nog leveren om dan toch op korte termijn ervoor te zorgen dat duizenden burgers met heel wat vragen ergens terecht kun-

nen. Zij worden soms afgesloten of krijgen bijvoorbeeld geen aansluiting op het aardgasnet, zij hebben klachten en er zijn allerhande geschillen. Wat zal u doen om ervoor te zorgen dat er toch een ombudsdienst komt, zoals trouwens door een Europese richtlijn wordt opgelegd?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal kort zijn. U hebt gelijk. Er bestaat een wettelijke basis voor de federale minister van Energie. Er is in een federaal budget van 824.000 euro voorzien. Dit is vandaag niet beschikbaar. Daar hebt u ook gelijk in. Op 1 januari 2006 komt er wel een ombudsdienst met een informatiedienst met een niet onbelangrijke bestaafing. Dat is recent door mijn federale collega gelanceerd. Wij hebben nog altijd geen ombudsdienst.

Op de vraag wat ik al heb gedaan, antwoord ik u dat ik een brief heb gericht aan de federale minister van Energie die mij op 6 juni 2005 het volgende heeft geantwoord. 'Ik verwijs naar het voorstel van de gewesten betreffende de oprichting van een ombudsdienst. (...) Dat moet zonder vertraging opgericht worden. Stuur mij nog een aantal elementen en coördinaten van de aanspreekpunten.'

Ik heb dat gedaan per brief van 28 juni 2005. Sindsdien heb ik daar niets meer over gehoord. Ik ben het volledig met u eens dat wij het best over één ombudsdienst beschikken. Het geld is er en mochten wij op Vlaams niveau ook nog een ombudsdienst hebben, dan zouden de gebruikers tweemaal moeten betalen. Dat zou voor de gebruikers niet aanvaardbaar zijn. Dat moet zo snel mogelijk op 1 januari 2006 worden georganiseerd. Daar hebt u ook gelijk in. Ik sta daar volledig achter. Ik heb daar, samen met mijn regionale collega's, de federale minister van Energie over aangeschreven. Deze heeft mij bevestigd dat hij mijn voorstel heeft ontvangen.

Sinds 28 juni 2005 hopen wij een voorstel van samenwerkingsovereenkomst te ontvangen, waardoor de federale ombudsdienst kan starten. Wij hebben laten weten wat onze aanspreekpunten zijn. Ik denk bijvoorbeeld aan de VREG. Zij kunnen helpen om klachten door te verwijzen die op Vlaamse materie en Vlaamse burgers betrekking hebben.

Ik verwacht, net als u, mijnheer Glorieux, zeer snel een voorstel van samenwerkingsakkoord. Dan zullen wij dat zeer snel kunnen afhandelen.

De heer Eloi Glorieux: Ik dank de minister voor zijn antwoord, maar ik blijf op mijn honger zitten. Minister Verwilghen zegt duidelijk dat het van de gewesten afhangt of er snel een akkoord komt. En ik ga ervan uit dat hij correct wordt geciteerd in de krant. De heer Verwilghen zegt dat de gewesten zich tot nu toe niet zeer positief hebben opgesteld. Hij zegt dat het de gewesten zijn en u steekt de handen in de lucht en zegt dat u uw werk hebt gedaan en dat het nu aan minister Verwilghen is. Aan dat over en weer schuiven van verantwoordelijkheden heeft de burger niets. De mensen die vragen of klachten hebben zijn daar niets mee. Waarover gaan de geschillen waar minister Verwilghen het over heeft? Wat zijn eigenlijk de problemen tussen de gewesten en de federale overheid? Dat wilde ik graag weten.

Minister Kris Peeters: Mijnheer Glorieux, u moet minister Verwilghen die vraag stellen. Ik heb de brief bij me die ik, samen met de andere bevoegde regionale ministers, aan minister Verwilghen heb geschreven. We hebben hem ons voorstel overgemaakt. Op 6 juni 2005 heeft minister Verwilghen hierop het volgende geantwoord: 'Ik heb uw voorstel ontvangen. Ik vraag nog de coördinator en de aanspreekpunten op Vlaams niveau.' Ik heb hem de antwoorden op zijn vragen bezorgd.

Ik zie niet in wat ik nog meer kan doen. De bevoegdheid en het geld bevinden zich op het federale niveau. Wij hebben onze inbreng gehad. We trachten elkaar de zwartepiet niet toe te spelen, dat heeft er niets mee te maken.

Het is mogelijk dat minister Verwilghen problemen heeft om het dossier voor 1 januari 2006 af te ronden. Ik heb al het mogelijke gedaan om het samenwerkingsakkoord te finaliseren. Van zodra ik het samenwerkingsakkoord ontvang, zal ik het zo snel mogelijk tekenen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Joris Vandenbroucke tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de beleidsconclusies uit een studie betreffende verkeersveiligheid in Vlaanderen

De voorzitter: De heer Vandenbroucke heeft het woord.

De heer Joris Vandenbroucke: Mijnheer de voorzitter, gisteren hebben nagenoeg alle Vlaamse kranten over de resultaten van een onderzoek van het steunpunt Verkeersveiligheid naar de kostprijs van ongevallen in België bericht.

Dit onderzoek heeft niet alleen veel aandacht gekregen omdat voor het eerst een wetenschappelijk gefundeerd cijfer op de ongevallenkost wordt geplakt, dit cijfer blijkt ook nogal hoog te liggen. We betalen elk jaar maar liefst 12,5 miljard euro voor de ongevallen die op onze wegen gebeuren. Volgens de Wereldgezondheidsorganisatie ligt dit bedrag tweemaal zo hoog als in andere ontwikkelde landen. Het ligt bovendien driemaal zo hoog als de beleidsmakers tot op heden steeds hebben gedacht.

Volgens de onderzoeker, de heer De Brabander, moeten we niet enkel voor voldoende handhaving zorgen, maar tevens onze schaarse middelen efficiënter inzetten. Voor we een maatregel invoeren, moeten we een sterk doorgedreven kosten-batenanalyse maken. Het steunpunt Verkeersveiligheid heeft hiervoor een handleiding opgesteld.

Naast deze ietwat ontzuisterende boodschap is er ook goed nieuws. Volgens de heer De Brabander zijn we namelijk op de goede weg. De inspanningen inzake verkeersveiligheid die de voorbije jaren zijn geleverd, hebben hun vruchten afgeworpen. Niemand kan ontkennen dat het aantal ongevallen in Vlaanderen vrij sterk is gedaald. Dit geldt zeker voor de voorbije 5 jaar.

We hebben evenwel nog een lange weg af te leggen. De vraag is hoe we die weg willen afleggen en die achterstand willen wegwerken. Ik vind niet dat we ons tot de bekende infrastructurele maatregelen, zoals de flitspalen en de aanpak van de zwarte punten, mogen beperken. Ik pleit in het bijzonder voor nog meer investeringen in duurzame mobiliteit, met andere woorden in het openbaar vervoer.

Ik weet dat ik de minister hier niet van moet overtuigen. Andere aanwezigen zouden echter misschien aan de efficiëntie van de in het openbaar vervoer

geïvesteerde middelen durven twijfelen. Ik zou ze de lectuur van een ander onderzoek willen aanbevelen. Vorig jaar heeft het onderzoeksbureau Transport & Mobility Leuven in opdracht van de VMM de externe kost van het wegverkeer in Vlaanderen onderzocht. De externe kost van het wegverkeer bestaat uit de door auto's en andere weggebruikers veroorzaakte schade die niet onder de verzekeringskosten vallen en niet door de fiscaliteit worden gedekt. Het gaat hier onder meer om milieuhinder, lawaaihinder, ongevallen en files.

De uitsplitsing per voertuigtype is bijzonder interessant.

De kost om een aantal mensen te vervoeren met een bus van het openbaar vervoer ligt veel lager dan de kost van vervoer met de wagen. De externe kost om een bus 1 kilometer te laten rijden, ligt ongeveer dubbel zo hoog dan de kost voor een wagen, maar er kunnen tot tien keer meer passagiers worden vervoerd. Collega's, de mensen die pleiten voor nog meer wegen en autoverkeer, moeten toch eens nadenken over het kostenplaatje.

Mevrouw de minister, welke beleidsconclusies trekt u uit het onderzoek? Op welke manier denkt u het rendement van de te investeren middelen te verhogen? Bent u van plan de handleiding van het steunpunt te gebruiken om doorgedreven kosten-batenanalyses te maken?

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Mijnheer Vandenbroucke, het is inderdaad een heel belangwekkend onderzoek. Het legt voor de eerste keer de kosten van de verkeersonveiligheid vast. Er bestonden hierover al studies, maar voor de eerste keer worden de kosten zo omvattend berekend.

Het zijn, als ik het zo mag zeggen, vrij catastrofale cijfers. Ze geven aan dat de verkeersonveiligheid in dit land een ongelooflijke kost met zich meebrengt. Het gaat niet enkel over een ongelooflijke menselijke kost, en dat kunnen we aflezen aan het aantal slachtoffers, maar ook over een grote maatschappelijke kost.

Verkeersveiligheid heeft te maken met verschillende factoren, die op een complexe manier op elkaar inwerken. Ik denk dan aan de handhavingsproblematiek, de inrichting van de weg en de veiligheid

van de wagen, maar ook aan de attitude, dus aan de menselijke factor. De Vlaamse overheid levert heel wat inspanningen op alle terreinen.

De voorbije jaren stond verkeersveiligheid hoog op de politieke agenda en werd er fors in geïnvesteerd. Dat heeft al vruchten afgeworpen. Er is de jaarlijkse investering van de minister van Openbare Werken om de zwarte punten weg te werken en er zijn inspanningen voor het fietsverkeer. Ook de constructeurs leveren inspanningen om de wagens veiliger te maken. Het handhavingsbeleid zullen we onverminderd voortzetten.

Mijnheer Vandenbroucke, de vraag rijst welke vervoersmodi we best gebruiken. We argumenteren vaak dat het openbaar vervoer goed is omdat het de bereikbaarheid verhoogt, de vervoersarmoede tegengaat en de leefbaarheid verbetert. Uit de studie kunnen we ook concluderen dat kiezen voor duurzame vormen van vervoer ook kiezen is voor meer verkeersveiligheid.

De belangrijkste factor waaraan moet worden gewerkt, is de attitude en het gedrag van de mens, maar niets is moeilijker dan het beïnvloeden van attitudes. Het feit dat het hoog op de politieke agenda staat en er veel over wordt gediscussieerd, is een belangrijk element.

We investeren ongeveer 1,3 miljoen euro per jaar in het rijgedrag. Vandaag werd bekend dat een derde van de 18-jarigen een ongeval veroorzaakt binnen het eerste jaar dat ze rijden. Deze cijfers doen ons nadenken. Ze tonen aan dat jong zijn en weinig ervaring hebben, maar ook dat man zijn, zorgt voor verkeersonveiligheid.

Mijnheer Vandenbroucke, er gebeuren grote investeringen, maar die kunnen nooit voldoende zijn. Uit de studie kunnen we concluderen dat de investeringen voor verkeersveiligheid onverminderd moeten worden voortgezet. De vraag of al die middelen even efficiënt worden ingezet, kan niet direct worden beantwoord op basis van de conclusies van het onderzoek, want daarvoor hebben we een econometrisch model nodig, waarin een ongeval wordt ingeput en de kost wordt berekend.

We zullen de factoren moeten afwegen om te bepalen hoeveel we erin investeren. Ik ben ervan overtuigd dat meer inzetten op rijvaardigheid en attitude-

vorming de komende jaren een belangrijke prioriteit moet worden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Bart De Wever tot de heer Yves Leterme, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over een mogelijk overleg van deelstaat tot deelstaat betreffende een verdere staatshervorming na de benoeming van de nieuwe Waalse minister-president

De voorzitter: De heer De Wever heeft het woord.

De heer Bart De Wever: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, we hebben gisteren kennis genomen van de federale plannen om de vergrijzing aan te pakken. Wellicht zal het niet voor alle leden van de meerderheid gelden, maar ik was alleszins niet bijzonder onder de indruk.

Het zijn niet de structurele maatregelen die we nodig hebben. Ik blijf achter met het gefrustreerde gevoel dat we dit met eigen bevoegdheden in dit huis beter kunnen aanpakken. Dat gevoel sluit aan bij verklaringen die u zelf al hebt afgelegd in uw Septemberverklaring dat we botsen op de grenzen van onze bevoegdheden en we meer bevoegdheden nodig hebben om sociaal-economische problemen aan te pakken, de hoofdinzet van uw Septemberverklaring om welvaart en welzijn te creëren in ons land.

De vraag is natuurlijk hoe we tot die nieuwe bevoegdheden komen. Op federaal niveau is daarvoor het forum gecreëerd. U hebt samen met mij de enige twee vergaderingen van het forum bijgewoond. Ik weet niet welke indruk u daaraan hebt overgehouden, maar het leek me alleszins niet echt een bijzonder efficiënt instrument waar we de komende tijd nog veel van moeten verwachten. We zitten daar min of meer vast en moeten wachten tot 2007 of tot de nieuwe federale verkiezingen om een kans te krijgen om de bakens te verzetten, tenzij er in afwachting daarvan voorbereidingen kunnen worden getroffen.

Ik wilde u in dit licht ondervragen over 'Les actions prioritaires pour l'avenir wallon', beter gekend als het Marshallplan, een enigszins ongelukkige benaming aangezien het Marshallplan met externe mid-

delen werd gefinancierd. Mogen we hopen dat het in dit geval niet zo zal zijn. Het blijkt wel dat, als je dit plan leest – ik heb die inspanning gedaan – Wallonië op heel veel punten nu in de situatie van Vlaanderen terecht komt, met name dat het botst op de federale staat België en niet de bevoegdheden bezit om deze prioriteiten in realiteit om te zetten. Ik geef enkele voorbeelden: de verlaging van de patronale lasten op de laagste inkomens, de vrijstelling voor bedrijven van bedrijfsvoorheffing inzake expansiesteun, de vrijstelling voor bedrijven van bedrijfsvoorheffing in reconversiezones, en ga zo maar verder. Ik kan een heel aantal punten in dat plan aanduiden waar Wallonië op dit moment niet voor bevoegd is. Voor het eerst sinds lang zit Wallonië in dezelfde situatie als Vlaanderen, met name in een situatie waarin het op België botst bij de uitbouw van een goed beleid voor het veiligstellen van welvaart en welzijn of, in dit geval, het herstellen ervan.

Ligt in deze botsing geen opportuniteit? Ik las in De Standaard dat u uw toenmalige evenknie, voormalig Waals minister-president Van Cauwenberghe, hierover hebt gesproken. Uw stelling was: in plaats van een aantal fiscale maatregelen van de federale overheid te vragen, lijkt het mij logischer de overheveling te vragen van een aantal fiscale bevoegdheden, bijvoorbeeld het uitbreiden van fiscale autonomie op het vlak van de vennootschapsbelasting. Helaas of gelukkig hebt u een nieuwe evenknie, de heer Di Rupo, en ligt er misschien een sterkere opportuniteit om deze zaken bij hem aan te kaarten. De gewesten zouden beter niet aankloppen bij België om een beleid te voeren dat toegespitst is op hun eigen sociaal-economische situatie, maar het zou logischer zijn dat ze de bevoegdheden krijgen om hun eigen beleid, toegespitst op hun eigen situatie, te voeren, zoals u in uw Septemerverklaring hebt aangegeven. Op die manier zouden Vlaanderen en Wallonië het voortouw kunnen nemen in iets wat op federaal niveau blijkbaar totaal is stilgevallen, zijnde de voorbereiding van een nieuwe communautaire ronde. Ziet u hier een opportuniteit, en zo ja, welke stappen zult u ondernemen om die opportuniteit uit te buiten?

De voorzitter: Minister-president Yves Leterme heeft het woord.

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, uiteraard is de Vlaamse Regering vragende partij voor nieuwe stappen in de staatshervorming, met een bevoegdheidsoverdracht op de verschillende domeinen die onder meer zijn opgesomd in de resoluties van het Vlaams Parle-

ment. We hebben dit uitdrukkelijk herhaald naar aanleiding van de Septemerverklaring. Ik blijf bij mijn analyse, die uiteraard door veel mensen wordt gedeeld, dat een betere bevoegdheidsverdeling absoluut noodzakelijk is om zaken zoals de arbeidsmarkt, de versterking van de economie, de gezondheids- en welzijnszorg, ten gronde aan te pakken, met een meer efficiënte inzet van de middelen. Gemeenschappen en gewesten moeten dus meer bevoegdheden krijgen om hun eigen beleid te voeren.

Uiteraard moeten de beslissingen daartoe worden genomen in het federale parlement. Momenteel bestaat er daar geen meerderheid voor. Ik deel uw analyse met betrekking tot het functioneren van het ondertussen aflijvige Forum voor de staatshervorming. Ik zou nog andere bijvoeglijke naamwoorden kunnen gebruiken. We hebben daar samen tweemaal meegemaakt wat al dan niet kon worden besproken met betrekking tot de agenda en de samenstelling van het Forum.

Ik heb van mijn nieuwe collega Di Rupo de vraag gekregen om elkaar te ontmoeten. Vriendelijk en gastvrij als wij zijn, heb ik meteen gezegd bereid te zijn hem te ontmoeten. In dat eerste contact heb ik meteen ook aangegeven dat wat ik daarnet zei ter sprake moet kunnen komen in dat gesprek. Dinsdag aanstaande komt de heer Di Rupo naar mijn kantoor op het Martelaarsplein. Ik zal deze zaken dan ook meteen op tafel leggen. Ik zal onder meer verwijzen naar het Marshallplan. Nu heeft de Waalse Gewestregering zelf vastgesteld dat, wanneer ze de economie echt wil vernieuwen en versterken, ze op het vlak van vennootschapsfiscaliteit en sociale zekerheid niet beschikt over de hefboomen die ze ook zelf denkt te moeten kunnen hanteren om de specifieke problemen van Wallonië aan te pakken. Ik zal tijdens dat gesprek merken wat de bereidheid is aan de overkant. Wat mij betreft, bestaat de toegevoegde waarde van contacten met de Waalse Gewestregering uit het aanpakken van erg praktische dossiers. Maar de discussies om te komen tot een nieuwe bevoegdheidsverdeling die hopelijk binnen afzienbare tijd zal volgen, zouden ook in overleg tussen de gemeenschappen en de gewesten moeten worden voorbereid. Indien er aan de overzijde echter geen bereidheid bestaat tot een dergelijk gesprek, dan lijken ontmoetingen als die van volgende week dinsdag me niet echt veel nut en grenswaarde te hebben.

Wel lijken me er verbeteringen nodig te zijn op het vlak van de federale besluitvorming, gelet op de huidige bevoegdheidsverdeling. Daarom is er, mede op

initiatief van minister Vandenbroucke, de laatste weken en maanden in het kader van onder meer het eindeloopbaandebat en het debat over de financiering van de sociale zekerheid, aangedrongen op een betere afstemming tussen de maatregelen die door de gewesten, dus onder meer door Vlaanderen, worden genomen en de maatregelen die men federaal al dan niet voorbereidt. Misschien loop ik daarmee vooruit op het actualiteitsdebat van straks, maar dit is onder meer onze drijfveer geweest toen we op 6 juli binnen het Overlegcomité afspraken hebben gemaakt over de dading van Aquafin en de normaanpassing van het Stabiliteitsprogramma. In verband met dat laatste was er de inwilliging door de federale regering van een aantal vragen met betrekking tot de fiscale behandeling van premies die worden verleend door de Vlaamse overheid.

Binnen de huidige bevoegdheden zijn er nog verbeteringen mogelijk. Bijvoorbeeld met betrekking tot het arbeidsmarktbeleid hebben we gisteren afgesproken dat er binnenkort een bijeenkomst zal plaatsvinden om een samenwerkingsakkoord op te stellen. Dat is positief.

Vervolgens is er de vraag welke houding we aannemen ten opzichte van eenzijdige vragen vanwege de Waalse Gewestregering of de Franse Gemeenschapsregering. U had het zelf over het contract dat door de heer Di Rupo een Marshallplan wordt genoemd. Dat is een beetje een vreemde naam, vooral voor een plan dat ervoor moet zorgen dat Wallonië op eigen kracht economische moeilijkheden overwint. Met dit plan worden een aantal zaken gevraagd aan de federale overheid. Dan denk ik aan de 'zones franches', waar een verlaagde vennootschapsfiscaliteit zou gelden, net als een verlaagde socialezekerheidsbijdrage.

We hebben heel duidelijk gemaakt aan zowel de Waalse Gewestregering als aan de federale regering, dat we in geen geval akkoord konden gaan met eender welke eenzijdige maatregel in het voordeel van Wallonië alleen. Dit werd trouwens ook opgenomen in de ontwerpen van besluit van het Overlegcomité van gisteren. We hebben er geen akkoord bereikt, maar de ontwerpen zullen het voorwerp uitmaken van besprekingen tijdens het volgende Overlegcomité op 26 oktober en begin november.

Voor ons kan er geen sprake van zijn dat eenzijdig, via het systeem van de zone franche of op een andere manier, maatregelen worden genomen die bijvoorbeeld wat de fiscale uitgaven op federaal vlak betreft,

uitsluitend of in overwegende mate in het voordeel zijn van het Waalse Gewest.

Ik heb gemerkt dat, wellicht ten gevolge van ons standpunt, de Waalse Gewestregering voor een stuk op haar stappen teruggekeerd is. Zo lijkt ze bereid om het denkspoor te verlaten inzake een onbelastbaarheid van steunverlening in de klassieke expansiesteun. En zo kan ze samen met ons vragende partij zijn voor een defiscalisatie van de steun in het licht van het onderzoeks- en ontwikkelingsbeleid. Uit onze berekeningen blijkt dat een volledige fiscale vrijstelling van de steunverlening omwille van de corresponderende fiscale uitgaven op federaal vlak, veel meer de klassieke 60/40-verhoudingsleutel inzake de verdeling van financiële middelen in dit land benadert.

Voor wat de maatregelen van het Marshallplan betreft, kunnen we dus niet akkoord gaan met de eenzijdige maatregelen en de zone franche die werden omschreven. We zijn wel bereid om ten aanzien van de federale regering samen te pleiten voor de fiscale vrijstelling voor steun die wij toebedelen vanuit de Vlaamse Regering op het vlak van onderzoek en ontwikkeling. (*Applaus bij CD&V*)

De heer Bart De Wever: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben alleszins blij dat u de heer Di Rupo zult ontvangen op uw kabinet, en dat in tegenstelling tot anderen die zich laten rondleiden in Namen. Ik ben blij dat u mijn vragen zult aankaarten. Als u er niet in zou slagen om de heer Di Rupo te overtuigen van de logica dat bevoegdheden beter worden overgedragen, dan wens ik u alle sterkte bij uw standvastigheid om vanuit Vlaanderen te weigeren dat de federale overheid een gunstbeleid kan voeren ten gunste van één regio die vandaag al meer dan nodig en redelijk een beroep kan doen op solidariteit.

Minister-president Yves Leterme: Onze ontmoeting in Brussel vindt volgende week dinsdag plaats. Als het contact goed verloopt, sluit ik niet uit dat ik ooit eens in Namen op bezoek ga. Ik mag mezelf natuurlijk niet uitnodigen en laat het initiatief aan de heer Di Rupo over.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

ACTUALITEITSDEBAT

Actualiteitsdebat over de vraag van de federale regering aan de gemeenschappen en de gewesten om een bijkomende begrotingsinspanning te leveren voor het begrotingsjaar 2006

De voorzitter: De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, de Vlaamse Regering is principieel akkoord gegaan met de federale regering om voor de tweede keer in vier maanden tijd Verhofstadt te hulp te komen. Hij vraagt aan de gewesten voor 2006 een begrotingsinspanning van 250 miljoen euro. Vlaanderen zal daar 145,3 miljoen euro van ten laste nemen door dat bedrag niet uit te geven. Dat moet ervoor zorgen dat de totale overheidsfinanciën in België in evenwicht blijven. Met andere woorden, u bent andermaal bereid om premier Verhofstadt uit de penarie te halen. We kunnen dit op zijn minst cynisch noemen.

Mijnheer de minister-president, de 145,3 miljoen euro wordt in het Zorgfonds gestopt. In de praktijk komt dat neer op het niet uitgeven van het geld, en dat staat voor de EU gelijk aan schuldafbouw. U had het gisteren over een win-winsituatie. Dat is merkwaardig, want u bent een tijdje geleden, tijdens de jongste federale begrotingscontrole, al eens ingegaan op de dwingende vraag van Verhofstadt om een soortgelijke operatie tot een goed einde te brengen.

Ik breng u in herinnering wat CD&V-gemeenschapssenator Schouppe daaromtrent verklaarde: 'De begroting voor 2005 heeft Vande Lanotte rond gekregen met de hulp van de Vlaamse Regering.' Het zal voor 2006 blijkbaar niet anders zijn. Vlaanderen draagt dit jaar alleen al 550 tot 600 miljoen euro bij om de globale overheidsfinanciën in evenwicht te houden! Een eerste opmerking die bij me opkomt is: welke zin heeft het dan nog om voor meer fiscale autonomie te pleiten als we iedere keer, om de drie of vier maanden met dit soort van noodscenario's worden geconfronteerd?

Inderdaad, drie maanden na de beademing van de federale patiënt, want dat is het, bent u opnieuw bereid om reddende engel te spelen. Dat moet u een goed gevoel geven; premier Verhofstadt misschien wat minder. Dat geheel terzijde betekent dit niettemin toch dat alle afspraken die gemaakt werden op het Overlegcomité van 6 juli 2005, vervallen. Daar werd voor het Vlaamse begrotingsjaar 2006 een

normversoepeling ten belope van 75 miljoen euro onderhandeld als compensatie voor de inspanningen die we toen reeds deden om het begrotingsevenwicht voor 2005 op federaal niveau te verzekeren. De Vlaamse Regering verbond er zich toen toe voor dit jaar 352 miljoen euro boven de begrotingsdoelstelling voor 2005 uit te komen. Deze bijkomende bijdrage en extra inspanning zou in mindering worden gebracht van de begrotingsdoelstellingen in 2006-2010, wat in totaal 580 miljoen euro zou opleveren.

Nauwelijks drie, vier maanden later is dat allemaal opnieuw op losse schroeven gezet en heronderhandeld. Door de extra inspanning die we nu weer leveren, worden onze begrotingsnormen voor 2008 en 2009 versoepeld. Hierdoor zou dan in 2008 de Elia-heffing voor gezinnen en bedrijven kunnen worden afgeschaft. Dit is een ingewikkelde constructie, het is één grote truc met de duif. Men vraagt zich af, mijnheer de minister-president, waarom u daar zelf niet allemaal op gekomen bent? Twee uur onderhandelen met premier Verhofstadt, en lap: de Elia-heffing is weg, het Zorgfonds wordt verbreed, we gaan geen bijkomende inspanningen moeten doen in Vlaanderen en de zorgverzekering gaat niet omhoog. Twee uur onderhandelen en praten en alles kan, ook wat hier een paar weken geleden tijdens een debat over de Septemberverklaring absoluut niet kon.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer Dewinter, u bent al enkele jaren lid van deze assemblee. U weet dat we in september een begrotingsdocument indienen. Ik heb dit al aanhangig gemaakt bij het Bureau. We maken de begroting 2006 op op basis van het laatst gekende economisch budget, en dat is het budget van februari 2005. U weet dat er pas een nieuw economisch budget bekend raakt eind september, begin oktober. In dat nieuw economisch budget worden de parameters van de bijzondere financieringswet aangepast op het vlak van BNI, BNP, fiscale capaciteit en inflatie, waardoor Vlaanderen in 2006 182 miljoen euro meer middelen krijgt doorgestort dan de Vlaamse Regering heeft gepland in haar begroting. Ik zeg u dit gewoon ter informatie.

De heer Filip Dewinter: Bedankt voor de cursus begroting, mijnheer de minister, maar dit is natuurlijk geen antwoord op mijn vraag. Mijn vraag is van een andere orde. (*Rumoer bij CD&V*)

Ik stel vast dat er een paar weken geleden van de afschaffing van de Elia-heffing in 2005, 2006 en 2007 geen sprake was. (*Rumoer bij CD&V*)

Na twee uur gebabbel met premier Verhofstadt kan dat blijkbaar wel. (*Rumoer*)

Ligt dat aan het feit dat premier Verhofstadt zo'n slimme jongen is, of aan het feit dat u er niet in slaagt om tot diezelfde oplossingen te komen? Ik weet het niet. Ik stel dat alleen maar vast. Het is een beetje moeilijk debatteren op den duur, want iedere keer dat ik de tribune betreed, ligt de situatie helemaal anders. (*Rumoer*)

Dat maakt het ons natuurlijk niet gemakkelijk om het debat op een open, transparante en eerlijke manier te voeren. Ik kom daar straks nog even op terug.

Mijnheer de minister, u wilt 145,3 miljoen euro niet uitgeven. Toch zult u moeten bezuinigen op andere aangekondigde initiatieven, waarover bij de eerste begrotingscontrole in het voorjaar van 2006 moet worden beslist. U verwijst naar de fameuze buffer, de conjunctuurprovisie van 92,8 miljoen euro, die in de begroting van 2006 werd ingebouwd om de mogelijk tegenvallende economische groei op te vangen. Mijnheer de minister, wordt die conjunctuurprovisie hiervoor gebruikt, of gaat het om extra geld dat voordien nergens werd vermeld, zoals u zopas hebt verteld? Het is allemaal heel onduidelijk aan het worden.

Mijnheer de minister-president, u deed gisteren een nieuwe knieval voor premier Verhofstadt.

Minister Dirk Van Mechelen: Het is beter om bij het begin van dit debat de zaken juist voor te stellen. Als u dit een cursus begroting noemt, neem ik dat graag in dank aan. We praten over geld, waarvan we de ontvangsten niet hebben opgenomen in de initiele begroting 2006. Dat geld komt dus binnen, maar wordt niet vermeld bij de ontvangsten van 2006. Het is dus nieuw geld.

Ik moet niet besparen om aan die doelstellingen tegemoet te komen, namelijk een verstrengde norm. Zoals in het akkoord van 6 juli 2005 werd bepaald, voorziet ook dit akkoord in een 'in' en een 'out'. Nu een verstrenging aanvaardden voor 2006 geeft ons extra beleidsruimte in 2008-2009 door een versoepeling van de norm, waardoor we nu de beslissing kunnen nemen om in 2008-2009 de Elia-heffing niet langer te ontvangen van burgers en gezinnen, maar door Vlaanderen te laten compenseren aan de gemeenten. In 2010 verdwijnt die heffing.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de minister, het is geniaal omdat u er zelf niet was opgekomen dat dit mogelijk was. Ik stel me heel wat vragen bij dergelijke onverwachte genialiteit.

De nieuwe knieval van minister-president Letermé voor premier Verhofstadt werd gisteren voorgesteld als een win-winsituatie, namelijk de belofte dat de premie voor de zorgverzekering tijdens deze legislatuur niet omhoog zal gaan en dat de tenlasteneming voor thuiszorg geleidelijk kan worden opgetrokken zodat de vergoedingen op hetzelfde niveau kunnen komen als de vergoeding die de zorgverzekering betaalt aan personen die in een rusthuis of RVT verblijven.

Mijnheer de minister-president, zullen dit niet meer dan beloftes zijn? Als premier Verhofstadt volgend jaar opnieuw aan de deur van de Vlaamse Regering aanklopt om iets helemaal anders geregeld te krijgen, zult u dit dan allemaal kunnen realiseren of zal het op de helling staan?

Minister Van Mechelen, wat is een begroting in het Vlaams Parlement nog waard, als die niet meer hier, maar aan de overkant wordt beslist? Dan moet de Vlaamse Regering elke keer opnieuw haar huiswerk maken. Drie weken geleden was er geen geld om de Elia-taks af te schaffen, ook niet in 2008. Nu gebruikt u beloftes van premier Verhofstadt, die hij volgend jaar, als de federale regering weer in de penarie zit met haar begroting, even gemakkelijk opnieuw op de helling kan zetten.

De heer Bart De Wever: Mijnheer Dewinter, verwijt u deze meerderheid dat ze erin geslaagd is de parameters van de financiering in ons voordeel te herzien, waardoor we een belangrijk bedrag meer krijgen en dat we dat inzetten op beleidsdomeinen die werden gepland in het regeerakkoord, en waarvoor u zelf hebt gepleit vanop dezelfde plaats?

De heer Filip Dewinter: Ik stel vast dat om de zoveel weken van alles mogelijk is dat voordien niet kon. Ligt dat aan de zwakte van deze Vlaamse Regering, aan het feit dat u in het verleden zo slecht hebt onderhandeld of ligt het aan andere factoren? Ik probeer de addertjes onder het gras te vinden. En het grote addertje is dat u de bevolking paait met beloftes voor 2008 en 2009 terwijl Verhofstadt volgend jaar waarschijnlijk opnieuw aan uw deur komt kloppen omdat hij geld nodig heeft. Dan staat alles opnieuw op losse schroeven. Dat is de realiteit. U

hebt geen enkele garantie dat dit ook werkelijkheid zal worden.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer Dewinter, u kunt minister-president Leterme en mezelf veel verwijten, behalve het feit dat we niet zouden kunnen onderhandelen. Een van de essentiële zaken die we hebben binnengehaald op 6 juli, was dat vanaf 2006 de afrekening in het kader van de samengevoegde en gedeelde belastingen zou gebeuren op basis van het BNP en niet meer op basis van het BNI. Het BNP voor 2006 wordt geraamd op 2,2; het BNI op 1,7 plus 0,5 voor Vlaanderen.

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer Dewinter, er is een overeenkomst nodig met alle regeringen om het stabiliteitsprogramma en de normering inzake overschot te wijzigen. Zolang ik op deze stoel zit, zal er geen akkoord zijn met welke wijziging dan ook die in het nadeel van Vlaanderen is. Dat hangt dus niet af van Verhofstadt maar van de Vlaamse Regering. (*Applaus bij CD&V, VLD-Vivant en N-VA*)

De heer Filip Dewinter: Ik neem daar akte van, maar ik stel alleen vast dat hier om de zoveel weken een ander verhaal wordt verteld. U zet de bakens niet uit, dan gebeurt aan de overkant. Ik weet dat dat pijnlijk is voor u, maar het is wel de realiteit. Het is een waarheid als een koe waar niemand naast kan kijken.

De heer Eric Van Rompuy: Het is pijnlijk voor u, mijnheer Dewinter, omdat u de begrotingstechnieken niet kent. Als oppositieleider zou u die moeten kennen. Vorige week hebt u minister Van Mechelen nog negen op tien gegeven. Als ik in de oppositie zat, wist ik ook dat de cijfers van het economisch budget die werden bekendgemaakt na de Septemberverklaring, vaak niet klopten met de begroting. De regering maakt daar vroeger gebruik van met de budgetcontrole om een aantal uitgaven te doen. Wie de begrotingsbesprekingen meemaakt, weet dat het cijfer dat wordt gebruikt, op basis van een prognose uit juli, achteraf wordt herbekeken. Dat er nu windfall profits zijn, is mooi meegenomen. U voert hier een totaal verkeerd debat. Als ik in de oppositie zou zitten, had ik hier vandaag geen actualiteitsdebat over gevraagd. (*Applaus bij CD&V, VLD-Vivant en N-VA*)

De heer Filip Dewinter: Ik wil alleen aantonen dat het niet de Vlaamse Regering is die beschikt maar dat het de federale regering is die de beslissingen

neemt. Naargelang het haar goed uitkomt, schuift zij met de normen zoals zij dat wil. Dat is gebleken. Zij kan eisen stellen aan de Vlaamse Regering zoals zij dat wil en ze kan ervoor zorgen dat een taks die tot voor kort niet kon worden afgeschaft, nu opeens wel kan verdwijnen.

Samen met heel Vlaanderen stel ik dat alleen maar vast.

Mijnheer de minister-president, wat die taks betreft, wil ik nog het volgende zeggen. U kondigt aan dat in 2008 de Elia-taks wordt afgeschaft. Ik ben daar niet rouwig om. We hebben dat een paar weken geleden geëist. En kijk, onze wens wordt een paar weken later werkelijkheid. (*Rumoer*)

Maar uiteindelijk is dat alles niet veel meer dan een poging om de aandacht van het essentiële af te leiden. Laten we niet vergeten dat in 2005, in 2006 en ook in 2007 mensen en bedrijven 172 miljoen euro, daarna nog eens 172 miljoen euro en uiteindelijk 86 miljoen euro zullen moeten ophoesten. Pas in 2008, als Verhofstadt ondertussen geen andere beslissing heeft genomen, als Verhofstadt ondertussen niet opnieuw aan uw deur is komen kloppen en blijkt dat de centen dan toch weer voor iets anders moeten worden gebruikt, zal het gaan gebeuren.

U zet in feite een nederlaag om in een schijnoverwinning. U vergeet erbij te vertellen dat het leeuwendeel van de Elia-taks tegen 2008 al lang zal zijn geïnd bij de gemiddelde Vlaming en bij het gemiddelde Vlaamse bedrijf. We zouden zoiets ook boerenbedrog kunnen noemen.

Mijnheer de minister-president, de verklaring en de nieuwe beloftes van de Vlaamse Regering over de reservatie voor het Zorgfonds, het optrekken van de uitkeringen voor de thuiszorg én de afschaffing van de Elia-taks vanaf 2008 zijn in feite alleen maar bliksemafleiders. Naar aanleiding van de Septemberverklaring en de presentatie van de begroting voor 2006 – het fameuze boekje dat aan de media en de politici werd uitgedeeld – werd hierover met geen woord gerept.

Ik blijf het herhalen: 2 weken geleden kon er niks, was er geen ruimte om de Elia-heffing af te schaffen. Na de financiële regeling met Verhofstadt kan het nu plotseling wel. Plotseling is er geld genoeg. Vroegere afspraken en akkoorden worden overboord gegooid, normen worden versoepeld en verstrengd alsof het niets is. Mijnheer de minister-president, de essentie

is dat bij het financieel beleid van dit land de Vlaamse Regering een beetje het slachtoffer, de prooi is van wat aan de overkant wordt beslist. De Vlaamse Regering knikt gewillig en buigt voor Verhofstadt. In de praktijk doet ze aan dagjespolitiek. Dat is het namelijk, dagjespolitiek, waarbij een beleid à la carte wordt gevoerd. Met dat beleid kunt u aan ons en aan de bevolking geen zekerheden op financieel vlak meer geven.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer Dewinter, het gaat over centen die we extra krijgen. Het gaat om 182 miljoen euro ingevolge de bijzondere financieringswet en 100 tot 110 miljoen euro ingevolge de aanpassing van de prognoses voor de gewestbelasting. Het betreft dus een bedrag tussen de 280 en 300 miljoen euro. Dat geld is niet opgenomen in de initiële begroting.

We maken nu al plaats voor reserveringen. Het aanpassen van de parameters aan de inflatie heeft niet alleen een weerslag op de inkomsten, maar ook op de uitgaven. We budgetteren een provisie extra bij de budgetcontrole van circa 120 miljoen euro. Als de indexsprong door de inflatieparameter vroeger optreedt, kunnen we die financieren. Dat maakt dat we beschikken over een vrije ruimte van 160 tot 170 miljoen euro.

De Vlaamse Regering heeft beslist dat geld wel te ontvangen maar het niet uit te geven. Het zal worden toegevoegd aan de reserves van het Zorgfonds. Om u een idee te geven: als we 150 miljoen uitzetten aan een intrest van 3,5 percent, dan is de opbrengst daarvan 5,2 miljoen euro. Alleen al met de intresten kunnen we zorgen voor 3.500 tenlastenemingen.

Mijnheer Dewinter, ik stel u de vraag: vindt u dit al dan niet een doordacht en voorzichtig beleid? (*Applaus bij de VLD*)

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de minister, als het allemaal zo geniaal is, waarom bent u er dan zelf niet op gekomen?

Minister Dirk Van Mechelen: We krijgen dat geld nu pas binnen.

De heer Filip Dewinter: Neen, daarmee probeert u de zaak te redden. U wordt door de federale regering geconvoceerd. Premier Verhofstadt vraagt de Vlaamse Regering 150 miljoen euro om zijn begroting in evenwicht te houden en er wordt dan een

toverformule bedacht om de pil te vergulden. Dat gebeurt door de Vlaming te zeggen dat de Elia-taks in 2008 – dan is de buit toch grotendeels binnen – zal worden afgeschaft. Bovendien krijgen we de potentiële zekerheid dat de zorgverzekering niet meer zal kosten dan vandaag. Twee weken geleden kon die zekerheid niet worden gegeven, en nu plotseling wel. Dit is een beleid à la carte, dat bovendien op losse schroeven staat. Als Verhofstadt morgen weer aan uw deur komt kloppen, dan staat u daar met uw beloftes. U hangt quasi volledig af van wat hiernaast gebeurt. Mijnheer de minister-president, ik had wat meer ruggengraat van u verwacht. Ik had na de vorige knieval in juli verwacht dat u het dit keer wat harder zou spelen, vooraleer Vlaanderen nog maar eens de Belgische factuur te laten betalen. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer Dewinter, ik ga straks in op de inhoud. Telkens als de federale regering de hand zal uitsteken om hulp te vragen, dan zal ik die vraag beoordelen en zal ik zoeken naar oplossingen waar Vlaanderen beter van wordt.

Ik wil de historische waarheid reconstrueren. Maandag om 16 uur heb ik aan minister Van Mechelen gezegd dat we hier enkel aan konden meewerken als het strekte tot voordeel voor Vlaanderen en de Vlamingen. De vondst van het Zorgfonds komt van minister Van Mechelen zelf. Ik heb hem wat uitleg gevraagd en gezegd dat dit onze strategie zou zijn. Enkel als aan onze voorwaarden werd voldaan, zou de Vlaamse Regering 'ja' zeggen. U bent iets aan het bestrijden wat voor elke Vlaming meer inkomsten of minder uitgaven betekent. Als de federale regering ons om hulp vraagt, dan kunnen we daar enkel op ingaan als de Vlaming er beter van wordt. (*Applaus bij de meerderheid*)

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de minister-president, u zult me toelaten dat we twijfelen aan deze constructie. Ik zeg niet dat het een slechte constructie is, maar ik ben er alleen erg over verwonderd dat nu plots kan wat een paar weken geleden niet kon. Ik heb de grootste bedenkingen bij de gemaakte afspraken. Als Verhofstadt volgend jaar weer komt aankloppen, dan hebt u allerlei beloftes gedaan die u niet zult kunnen waarmaken. Mijn partij zegt heel duidelijk dat het gedaan moet zijn dat Vlaanderen telkens opnieuw de reddende hand moet uitsteken om de Belgische facturen te betalen. Verhofstadt moet het zelf oplossen in plaats van telkens het geld in Vlaanderen te komen halen. Geld dat we zelf zou-

den kunnen gebruiken om initiatieven te nemen. Want hoe we het ook draaien of keren: het geldt dat we nu niet uitgeven, betekent minder investeringen en minder beleidsruimte voor Vlaanderen.

Dat is onze conclusie. De kern van de zaak is wel dat Vlaanderen rendeert en België verteert. Wij betalen de facturen. Wel, wij hebben er de buik van vol. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, leden van de regering, geachte collega's, ik wil dit debat benutten om de algemene gevolgen van de verklaringen van premier Verhofstadt voor Vlaanderen te becommentariëren. Bij het begin van politieke werkjaren worden nogal eens nieuwe begrippen gelanceerd, en dat is vandaag opnieuw het geval. De heer Leterme had het over 'de investeringsregering'; de heer Verhofstadt had het over 'het generatiepact'. Dat laatste is een mooi woord, maar in feite gaat het over de verbloeming van het feit dat het gaat om een bricolage van een hele reeks maatregelen zonder enige visie op lange termijn. Het gaat om maatregelen inzake de eindeloopbaan, de begroting en de sociale zekerheid.

Wat de eindeloopbaan betreft, heeft de federale regering gefocust op de brugpensioenen. Zo creëert ze de illusie dat een doorbraak in het dossier van de brugpensioenen het hele eindeloopbaandossier regelt. Een duurzaam loopbaanbeleid voor de 21ste eeuw, voor een samenleving van tweeverdienersgezinnen die aan grote flexibiliteit en tijdsdruk worden onderworpen, ontbreekt. De federale regering neemt maatregelen die deze basisvoorwaarden versterken. Mijns inziens moet de Vlaamse Regering reageren en ingaan tegen de afschaffing van het tijdskrediet door de federale regering.

De federale regering bricoleert ook verder aan de sociale zekerheid. De financiering wordt onzeker, want men wil een beroep doen op een gedeelte van de inkomsten uit de roerende voorheffing en een hogere belasting op tabak. Het cynische is wel dat zo mensen die veel roken veel zullen bijdragen voor de sociale zekerheid. Hoe meer mensen roken, hoe beter het met de sociale zekerheid gesteld zal zijn. Straks zullen we hier wel stemmen over een ontwerp van decreet houdende instemming met de kaderovereenkomst van de Wereldgezondheidsorganisatie inzake de bestrijding van het tabaksgebruik. Wat is die kaderovereenkomst dan eigenlijk nog waard?

Ik bespreek nu de gevolgen voor Vlaanderen. Er is hier uitleg geven over dat bedrag van 150 miljoen euro. Het gaat blijkbaar niet om een besparing maar om een verschuiving van middelen.

We zullen zien wat er zal instaan. We hebben kunnen lezen in de pers over de maatregelen inzake het zorgfonds en de verhoging van de bijdragen voor mensen die genieten van de thuiszorg via de zorgverzekering of via de afschaffing van de Elia-heffing. We zullen zien wat het wordt. We hebben de beslissing via de pers vernomen, maar het moet nog allemaal worden uitgewerkt en in een nieuwe begroting gestoken. Ik begrijp dat er in de begroting die we binnenkort zullen bespreken, niets over zal staan. Het gaat allemaal worden doorgeschoven naar het voorjaar en dan zullen de maatregelen verder moeten worden uitgewerkt.

Ik wil voortgaan met een ander punt waarover gisteren een beslissing is genomen om de begroting in evenwicht te houden. Met name de hernieuwde fiscale amnestie, de eenmalige bevrijdende aangifte waartoe in 2003 is beslist voor de begroting van 2004.

Minister-president Yves Leterme: Om te verhinderen dat er kostbare tijd verloren gaat, wil ik over de zogenaamde fiscale amnestie twee punten uitdrukkelijk stellen. De kwalificatie, de definiëring en het al dan niet zorgvuldig hanteren van begrippen laat ik over aan de discussie die hoofdzakelijk op federaal niveau plaatsvindt.

Ik heb herhaaldelijk de federale regering over dat onderwerp bevraagd en heb ook gesprekken gevoerd in de schoot van de Vlaamse Regering. Het moet duidelijk zijn dat hetgeen op federaal vlak voorligt, betrekking heeft op de vennootschapsbelasting en op de personenbelasting. Het heeft absoluut niets te maken met de gewestbelastingen. Bovendien is in de schoot van de Vlaamse Regering de afspraak gemaakt dat vanuit het Vlaamse niveau op geen enkele wijze wordt meegewerkt aan de operatie en dat onze medewerking ook niet wordt gevraagd. (*Applaus bij de meerderheid*)

De heer Jos Stassen: Ik denk dat de federale regering dan zo snel mogelijk duidelijkheid moet verschaffen over hetgeen zij gisteren heeft beslist. Het gaat toch over de vennootschapsbelasting, de inkomstenbelasting en de eenmalige bevrijdende aangifte. Het gaat ook over het terughalen van geld uit het buitenland. Dat is zeker. Men moet ons toch niets wijsmaken.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer Stassen, wij bevinden ons in het Vlaams Parlement en zijn verantwoordelijk voor onze bevoegdheden. Ik beaam voor tweehonderd percent de woorden van de minister-president. Wij hebben in het overleg met de federale regering uitdrukkelijk gevraagd of het de wens was van de federale regering om bij die operatie betrokken te worden. Wij hebben daarop als antwoord neen gekregen. Het is een zaak van het federale parlement en daar zal de discussie worden gevoerd. Wij nemen op dit vlak geen enkel initiatief.

De heer Jef Tavernier: Ik ga met u akkoord, mijnheer de minister, dat u in dit verband geen enkel initiatief neemt. U maakt er zich wel wat gemakkelijk vanaf. Het gaat over kapitalen in het buitenland waarop de laatste jaren geen belasting is betaald in de vorm van bijvoorbeeld roerende voorheffing.

Als die kapitalen uit het buitenland naar België komen, hebt u op zijn minst problemen met de oorsprong van die kapitalen, die kan liggen in bijvoorbeeld successie of schenking. Vanaf het ogenblik dat het over schenkingen, successies en legaten gaat, is er wel een Vlaamse bevoegdheid en zijn er consequenties voor de Vlaamse belastinginnehmer en de Vlaamse schatkist.

Dan is het de vraag wat de houding zal zijn van de regering ten aanzien van de gerepatrieerde kapitalen waarop eventueel geen schenkings- of successierechten zijn betaald. Zal de regering bij repatriëring misschien toch nog bepaalde belastingen innen? De Vlaamse Regering is daar dus wel bij betrokken en zomaar stellen dat het buiten ons staat en federaal wordt geregeld, is iets te gemakkelijk.

Minister Dirk Van Mechelen: U weet dat ik veel respect heb voor uw capaciteiten, maar een eenmalige bevrijdende aangifte was het scenario. Ik ken de modaliteiten van vandaag niet. Het interesseert mij eigenlijk ook niet. Hier gaat het blijkbaar om fiscale rulings die men wil afsluiten in het kader van de vennootschapsbelasting. Vlaanderen is hiervoor niet bevoegd.

De heer Jef Tavernier: Het gaat om kapitalen die worden gerepatriëerd en dan is Vlaanderen wel degelijk betrokken partij. Het kan zijn dat u zegt dat u er zich niets van aantrekt en er ook niet mee wil geconfronteerd worden. Ik doe daarover geen uitspraak. U mag de kop wel niet in het zand steken.

Minister Dirk Van Mechelen: Er ligt geen dossier op tafel. We hebben onderhandelingen gevoerd en de

minister-president heeft gezegd dat Vlaanderen in dit dossier niet wordt gevraagd en geen initiatief zal nemen. Is dat niet duidelijk?

De heer Jos Stassen: Mag ik de vraag dan anders stellen? U weet zeer goed dat u zaken vertelt die niet kloppen. U weet dat er een derde deel is, naast de vennootschapsbelasting en naast de inkomstenbelasting. Dat weet u zeer goed. U moet er gewoon de kranten op nalezen en kijken wat de mensen allemaal hebben verklaard.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer Stassen, de Vlaamse overheid zal hier niet aan meewerken. Ons antwoord is duidelijk.

De heer Jos Stassen: Indien dat derde deel er wel wordt bijgenomen en indien geld uit het buitenland terugkeert waarop bepaalde registratierechten moeten worden betaald, zal de Vlaamse Regering deze maatregel boycotten. Indien de Vlaamse Regering in dit verband op geen enkele manier met de federale regering zal samenwerken, zal het onmogelijk zijn de maatregel van de federale regering uit te voeren.

Tijdens de vorige legislatuur heeft de heer Sauwens de Vlaamse Regering uitdrukkelijk gevraagd om actief in te gaan tegen dit initiatief. Hij heeft hierover destijds een met redenen omklede motie ingediend. Zal de Vlaamse Regering, indien het derde deel er wordt bijgenomen, zo ver gaan? Zal ze hier niet actief aan deelnemen? Zal ze de federale maatregel boycotten?

Minister-president Yves Leterme: Op mijn voorstel is een politieke afspraak gemaakt. We zullen op geen enkele manier meewerken aan wat de federale regering op dit vlak organiseert.

De heer Jos Stassen: In dat geval zullen we een actualiteitsmotie indienen en de meerderheid vragen ons standpunt goed te keuren. Op die manier kan de nodige duidelijkheid worden gecreëerd. Ik zal hiervoor dezelfde tekst nemen als de heer Sauwens in het voorjaar van 2004 heeft ingediend. In die tekst staat dat de Vlaamse Regering hier niet aan zal meewerken en de mensen actief zal inlichten dat ze voor de onbetaalde registratierechten zullen worden beboet.

We zullen onze actualiteitsmotie straks ter stemming voorleggen. Ik vraag me af of de meerderheidspartijen die motie zullen goedkeuren. (*Applaus bij Groen!*)

De voorzitter: De heer Caluwé heeft het woord.

De heer Ludwig Caluwé: Mijnheer de voorzitter, ik zou het hier even over de heer Jos De Kort willen hebben. Zijn verhaal is de voorbije dagen in de media verschenen.

De heer De Kort is 105 jaar en is uit Turnhout afkomstig. Tot een tweetal maanden geleden woonde hij alleen thuis. Nadat hij thuis was gevallen, hebben zijn kinderen en zijn kleinkinderen hem ervan overtuigd een rusthuis op te zoeken. Dat heeft niet lang geduurd. Hij kon in dat rusthuis zijn maaltijden niet kiezen. Bovendien zat hij op de derde verdieping, waardoor hij niet langer in zijn favoriet stamcafé raakte om koffie met porto te drinken. Na twee maanden was hij het rusthuis beu. Volgens hem woonden daar alleen oude mensen en dat was niets voor hem. Hij besloot terug alleen thuis te gaan wonen.

Zoals de heer De Kort zijn er veel mensen. Ze zijn daarom nog geen 105 jaar oud, maar ze zijn wel zorgbehoevend. Gelukkig kiezen ze er evenwel voor om thuis alleen te wonen. De Vlaamse Zorgverzekering ondersteunt 85.000 zorgbehoevenden die er terecht voor kiezen thuis te wonen. Nu hij weer naar huis is teruggekeerd, ontvangt de heer De Kort echter 35 euro per maand minder van de Vlaamse Zorgverzekering.

De Vlaamse christen-democraten hebben dit steeds absurd gevonden. Reeds op het ogenblik dat de regeling in werking is getreden, hebben we deze kritiek geuit. We hebben in het Vlaams regeerakkoord opgenomen dat beide vergoedingen moeten worden gelijkgeschakeld. We willen de mensen immers aanmoedigen om zo lang mogelijk thuis te blijven.

In de loop van de voorbije maanden hebben we hier meermaals over gedebatteerd. Velen vragen zich af of onze stelling financieel haalbaar is en of we erin zullen slagen de stijgende uitgaven voor de Vlaamse Zorgverzekering en voor de vergrijzing te blijven betalen.

Het zorgde ervoor dat de heer Stevaert tijdens zijn nieuwjaarsbijeenkomst een claim legde op de lastenverlaging, wat mevrouw Ceysens heel blauw deed aanlopen. Op 26 januari hebben we er een boeiend debat over gevoerd, waarbij door alle sprekers heel wat twijfels werden geuit over de financiering en de mogelijkheid om dat aspect van het regeerakkoord uit te voeren.

Tijdens verdere discussies hoorden we zelfs hier en daar zeggen dat de gelijkschakeling tussen de thuiszorg en de residentiële zorg niet noodzakelijk op het hoogste niveau van 125 euro moet gebeuren. Het zou ook op een lager niveau kunnen, waardoor men nog altijd binnen de grenzen van het regeerakkoord zou blijven.

De CD&V-fractie heeft zich steeds verzet tegen deze voorstellen. We bleven ijveren voor een integrale toekomstgerichte financiering van de zorgverzekering. Vandaag is dat gerealiseerd: de gelijkschakeling van de twee vergoedingen gebeurt op het hoogste niveau, de reserves worden met 150 miljoen euro verhoogd, de overheidsdotatie neemt jaarlijks en cumulatief toe met de zogenaamde demografische component, wat betekent dat er elk jaar 3,6 miljoen euro bij komt en de overheidsbijdrage wordt geïndexeerd.

Dat gebeurt allemaal zonder dat de bijdrage van de burgers van 25 euro op enigerlei wijze wordt verhoogd. Op dit vlak is er dus geen indexering. Als Vlaamse christen-democraten zijn we daar uitermate tevreden over.

De voorzitter: De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer Caluwé, het is toch heel merkwaardig dat in het federale parlement de heer De Crem de begroting van Verhofstadt onderuithaalt en bestrijdt, terwijl u hier de lof zingt van diezelfde Verhofstadt.

Het is niet uw minister-president die dit heeft gerealiseerd. Twee weken geleden was van dit alles geen sprake. Nu Verhofstadt het allemaal heeft geregeld, komt u zeggen hoe fantastisch u alles hebt geregeld. Mijnheer Caluwé, dat is niet de realiteit. (*Opmerkingen*)

Ik begrijp dat u in een zeer ambigue situatie terecht komt, maar u moet toch proberen tot overeenstemming te komen met uw fractie in het federale parlement, want nu lijkt het op een kakofonie binnen CD&V.

De heer Ludwig Caluwé: Mijnheer Dewinter, ik weet niet goed meer of u het nu echt niet begrijpt of het absoluut niet wilt begrijpen.

Het feit dat we zoveel meerinkomsten hebben, is in de eerste plaats te danken aan alle Vlaamse burgers, want zij hebben dat bij elkaar gebracht. Uit de

nieuwe raming blijkt dat we zoveel extra meerinkomsten zullen hebben. Dan hebben we de keuze wat we ermee doen.

Of we er het algemene evenwicht van de staatsfinanciën mee helpen of niet, de Vlaamse christen-democraten zouden er altijd voor hebben gekozen om de extra inkomsten in het zorgfonds te stoppen, om de toekomst voor te bereiden en vooruit te kijken en ervoor te zorgen dat we in de toekomst de vergrijzing kunnen betalen en de premies voor thuiszorg op het niveau van de residentiële zorg kunnen brengen. Dat zou altijd onze keuze geweest zijn. *(Applaus bij CD&V)*

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer Dewinter, de gemaakte afspraak over de financiering had betrekking op de reservering. U weet dat we al een debat hebben gevoerd over de meerjarenbegroting, waarbij middelen werden vrijgemaakt voor het domein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Daardoor hadden we ruimte om maatregelen te nemen binnen de zorgverzekering.

Het is nu omwille van de reservering dat we de centen die we vergaard hadden bij de meerjarenbegroting voor de zorgverzekering, kunnen aanwenden om terug te geven aan de mensen en niet te reserveren. Dat is de operatie die nu heeft plaatsgevonden, waardoor de 125 euro naar deze mensen kan gaan omwille van het feit dat we de reservering naar voren kunnen trekken, de intresten mee kunnen laten bepalen en de centen niet aan het systeem moeten geven maar aan de mensen zelf. Dat vind ik een goede operatie.

De heer Filip Dewinter: Daar ligt nu juist het fundamentele verschil tussen onze visie en de uwe, mevrouw de minister. U hebt in juli en nu opnieuw heel wat middelen gereserveerd voor de toekomst. U hebt meer middelen en zult die niet uitgeven. Ik ken die techniek, ik weet wel waar het over gaat. *(Opmerkingen bij CD&V)*

Ik weet dat het pijnlijk is voor de meerderheid en zeker voor CD&V die er niet in slaagt om haar doelstellingen te realiseren. De realiteit is dat u die middelen, en ook de bijkomende middelen van 145,3 miljoen euro, vroeger hadden kunnen inzetten om de wachtlijsten weg te werken en om onmiddellijke concrete investeringen te doen. Dat doet men niet, men

kiest om de federale regering ter wille te zijn voor het aanleggen van reserves voor de toekomst. Dat is de realiteit. U doet daar inderdaad het maximaal mogelijke mee, ik ontken dat niet. U steekt het in het Zorgfonds om dingen voor de toekomst te garanderen.

Als we deze middelen nu zouden inzetten, zouden we de Eliataks nu, mijnheer de minister-president, kunnen afschaffen en zouden we er nu voor kunnen zorgen dat de wachtlijsten korter worden en dergelijke meer. U doet dat niet. Op last van Verhofstadt reserveert u het voor de toekomst en zal u er misschien in 2008 iets mee kunnen doen. Ik zeg dat u geen zekerheden hebt, want morgen staat premier Verhofstadt opnieuw aan uw deur en heeft hij weer wat anders nodig en staat u daar met al uw beloftes.

De heer Ludwig Caluwé: Mijnheer Dewinter, we zouden dit altijd in het Zorgfonds hebben gestopt, wat er ook in het kader van de afspraken tussen Vlaanderen en de federale overheid verder mee zou gebeuren. Een tweede voordeel van het feit dat we dit gebruiken voor het Zorgfonds is dat we daardoor meer doen dan de norm die we tot op heden hadden en dat we een normverzwaring kunnen aanvaarden waardoor we in 2008 en 2009 kunnen overgaan tot een normverlichting. Op dat ogenblik zullen we de financiële ruimte hebben om de Eliaheffing af te schaffen. De enige kritiek van de CD&V-fractie op de Septemberverklaring wordt op die manier gerealiseerd.

Wat de Eliaheffing betreft wil ik de heer Dedecker, die ons heeft verlaten, zeggen na wat hij in de pers heeft verklaard, dat dit geen CD&V-heffing is. Deze heffing is niet gebaseerd op een Vlaamse beslissing maar op een federale wet die door de heer Dedecker persoonlijk is goedgekeurd, niet door CD&V. Die wet is een uitvoering van de belofte in de beleidsverklaring van de eerste minister in 2002 aan de gemeenten. Wij hadden daar een alternatief voor en we zijn daar nog altijd voorstander van, namelijk het BTW-compensatiefonds. Het is de federale overheid die het meeste winst heeft gemaakt uit de liberalisering waartoe Vlaanderen heeft beslist. Eigenlijk had de federale overheid die compensatie moeten doorvoeren. Ik ben blij dat we het nu kunnen doen in 2008 en 2009. Mijnheer Dedecker, gelieve zoiets nooit meer in kranten te laten zetten. Het is geen beslissing van CD&V, we hebben die altijd bestreden. *(Applaus bij CD&V)*

Ik ga het hier verder niet hebben over de volledige inhoud van de verklaring van eerste minister Verhofstadt.

De heer Rob Verreycken: Mijnheer de voorzitter, de heer Dedecker is groot genoeg om zichzelf te verdedigen, maar ik zou toch een vraag willen stellen: u weet toch dat de zogenaamde federale wet waarnaar u verwijst, in Brussel en in Wallonië niet wordt uitgevoerd en dat alleen Vlaanderen die uitvoert? Het is uw minister, de heer Peeters, die nauwelijks enkele weken geleden met de Vlaamse Regering het licht op groen heeft gezet om de Eliataks wel degelijk in 2006 uitsluitend in Vlaanderen te innen.

Ik begrijp dus niet goed dat u nu de bal wilt terugspelen naar de federale overheid, terwijl het wel degelijk CD&V en de CD&V-minister zelf zijn die ervoor zorgen dat de Vlamingen 172 miljoen euro betalen in 2006.

De heer Ludwig Caluwé: Ik zal het hier verder niet hebben over de volledige inhoud van de verklaring van premier Verhofstadt. We staan volledig achter het betoog dat de heer De Crem in de Kamer heeft gehouden. Ik wil alleen even ingaan op enkele elementen die betrekking hebben op het Vlaamse beleidsniveau.

De premier stelt een generatiepact voor. Het gaat over 66 maatregelen en voorstellen waarbij er in zes gevallen sprake is van de gemeenschappen en in 22 gevallen van de gewesten of regio's. Dan heb ik het nog niet over de voorstellen waarbij de gewesten niet expliciet worden vermeld, maar die de facto betrekking hebben op gewestelijke bevoegdheden. Dat illustreert dat vandaag reeds geen echt federaal tewerkstellingsbeleid meer kan worden gevoerd. De gewesten moeten hierin het voortouw nemen. Dat kan echter maar op een goede wijze, waarbij we in dit land, zowel in het noorden als het zuiden, een effectief tewerkstellingsbeleid gericht op de reële noden maken, als de economische hefboomen zijn overgeheveld. Ik ben blij dat althans in de Septemberverklaring de volledige Vlaamse meerderheid zich daar achter heeft geschaard. Het komt er nu op aan dit zo snel mogelijk te realiseren in dit land.

Ik had nog twee vragen, die in de loop van deze namiddag echter bevredigend werden beantwoord door de minister-president. Mocht het Waalse plan door de federale overheid worden overgenomen, dan kan dit aanleiding geven tot aanzienlijke fiscale uitgaven in Wallonië zonder dat er gelijkaardige en even grote uitgaven in Vlaanderen zouden gebeuren.

Ik wil vragen dat de Vlaamse Regering er nauwlettend over zou waken dat dit niet gebeurt. De minister-president heeft dit daarnet echter al gezegd in zijn antwoord op de vraag van de heer De Wever.

Ik had nog een tweede vraag, over de tweemaalige bevrijdende aangifte, of hoe moeten we ze noemen? Ik zou willen vragen dat de Vlaamse Regering hier op geen enkele wijze haar medewerking aan zou verlenen. We hebben daarnet gehoord in het debat dat de regering dat ook niet zal doen. We zijn daar uitermate tevreden over. (*Applaus bij de meerderheid*)

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de voorzitter, heren en dames ministers, geachte leden, zoals inmiddels al lang duidelijk is geworden, buigen we ons vandaag over de vraag of en in welke mate de deelstaten moeten bijdragen tot het evenwicht van de federale begroting.

Dat dit debat op zijn plaats is in het Vlaams Parlement spreekt vanzelf. Het onderwerp is belangrijk genoeg en zeker actueel. Ik weet echter niet of de oppositie er vandaag goed aan heeft gedaan dit debat te eisen. Dan heb ik het vooral over de oppositie ter rechterzijde. Meestal zijn dergelijke debatten niet alleen, maar meestal wel bedoeld om de meerderheid het vuur aan de schenen te leggen, maar eerlijk gezegd heb ik daar vandaag nog niet veel van gemerkt.

Het betoog dat vandaag door de diverse meerderheidspartijen wordt gebracht, zit immers eenvoudigweg goed in elkaar, want het is coherent. Ik zal het op mijn manier proberen te brengen en – wie weet – de oppositie daarvan overtuigen aan de hand van drie vragen. Is het wenselijk dat Vlaanderen bijspringt in het doen sluiten van de federale begroting? Zo ja, is het ook verantwoord? Is het ook billijk?

De vraag naar de wenselijkheid houdt natuurlijk het midden tussen metafysica en opportuniteit. Ik zal me niet op het eerste pad begeven, maar ik heb wel twee elementen van antwoord. We moeten goed in ons achterhoofd houden dat het in feite Europa is dat van Vlaanderen deze inspanning vraagt en niet zozeer België.

In de EU is er een stabiliteitspact. Dat heeft ons trouwens al veel welvaart gebracht. Het bekijkt de schuldconsolidatie van een lidstaat in haar geheel: ten eerste op federaal niveau en ten tweede op het

niveau van de gemeenschappen en gewesten, en van de lokale overheden. De twee niveaus worden dus samen bekeken. Bijgevolg is er een verwacht tekort in 2006 – al is daar discussie over – met betrekking tot de investeringen die gemeenten zullen doen in het licht van de gemeenteraadsverkiezingen. We kennen het verhaal. De investeringen die gebeuren, zijn zeker in orde, want ze komen de Vlamingen ten goede. Bovendien zijn ze economisch interessant omdat ze geld in onze economie stoppen. Ze vormen evenwel technisch een probleem qua schuldafbouw. Dit is de oorsprong van de vraag.

De federale overheid heeft aan de deelstaten gevraagd om 250 miljoen euro bij te passen. Dat gebeurt niet door uitgaven te doen of door er minder te doen, maar door te sparen en dus geen uitgaven te doen. Dat is heel bijzonder.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer Gatz, u gaat er nogal makkelijk van uit dat de gerepatrieerde gelden geïnvesteerd worden in de economie.

De heer Sven Gatz: Dat heb ik niet beweerd.

De heer Jef Tavernier: U zei dat het om een economisch gunstige situatie ging. Ik stel vast dat de repariëring van de gelden nogal wat gevolgen heeft op de vastgoedprijzen. Het systeem werkt inflatoir. De prijzen van de gronden en de immobiliën stijgen enorm. Ik weet niet of dat voor de meerderheid van de mensen een interessante zaak is.

De heer Sven Gatz: Over de inflatie zal ik straks een woordje zeggen. Ik heb enkel willen zeggen dat de investeringen, die trouwens nu al begroot zijn of worden, sowieso zullen gebeuren. Het zijn geen investeringen via de kanalen waarop u allusie maakt.

Er is nog een tweede element van wenselijkheid. Zelfs voor de meest verregaande nationalistes of independentisten is het inmiddels wel duidelijk dat als we in de toekomst meer bevoegdheden zouden willen overnemen van de federale staat, we ook schulden zullen moeten overnemen. Dat gebeurt nu niet. Ik heb daarom een probleem met degenen die dit voorstellen als een heel slechte operatie. We zetten gewoon geld opzij. We moeten dat gewoon als een investering bekijken waarvan we later de winst opstrijken.

Deze operatie is wat mij betreft dus wenselijk.

Is de operatie ook verantwoord? De Vlaamse Regering zal het geld niet uitgeven, maar opzij zetten. Het gaat om 145,3 miljoen euro boven op het Zorgfonds van 500 miljoen euro dat al bestaat. Daardoor wordt een zekerheid gecreëerd tot ongeveer 2012. In de jaren die voorafgaan aan dat jaar zullen er waarschijnlijk nog bijkomende inspanningen nodig zijn, maar toch kunnen we ons op die datum richten.

De bijdragen zullen niet stijgen en de geplande regularisatiemaatregelen, administratieve geldboetes en dergelijke, blijven ongewijzigd. Ook het ten laste nemen van de residentiële zorg blijft ongewijzigd en het ten laste nemen van de thuiszorg zal geleidelijk stijgen. Daardoor komen er middelen vrij in de welzijnssector. Het Vlaams welzijnsbeleid wordt hier duidelijk beter van.

De Elia-heffing zal niet uitdoven in 2010, maar zal in 2007 al worden afgebouwd en in 2008 volledig wegvallen. Daarover werd immers een goede deal gesloten tussen de Vlaamse Regering en de federale overheid: vanaf 2007 zal Vlaanderen meer mogen uitgeven. Het geld kan worden besteed aan de compensatie van de Elia-heffing.

Dat is goed voor de burgers, goed voor de Vlamingen en – ik kan het niet genoeg benadrukken – ook goed voor het bedrijfsleven. Even een kleine parenthesis, ik wil even de nadruk leggen op de federale lastenverlaging op de ploegenarbeid. Die is vooral in Vlaanderen belangrijk en komt dus ook het bedrijfsleven ten goede. Ik ben trouwens niet de enige die dat zegt. Ik heb dit uit de mond van de minister-president zelf mogen horen. Dus ik antwoord ja op uw tweede vraag: deze operatie is verantwoord.

Drie, is ze dan billijk? Ik heb nagegaan welke inspanning aan de andere gewesten en gemeenschappen werd gevraagd. Wij zouden een inspanning van 150 miljoen euro voor onze rekening nemen, het Waalse Gewest zou 70 à 72 miljoen euro leveren en het Brussels Hoofdstedelijke Gewest 30 miljoen euro. Daar kom ik nog op terug. Dat is de enige kleine dissonant die ik zie, maar dat zal in dit parlement waarschijnlijk minder belangrijk zijn. Het is wel normaal dat de gemeenschappen en gewesten in deze verhouding, die ook in de financieringswet vastligt, een inspanning leveren. Er bestaat wel onduidelijkheid over de Franse Gemeenschap die beweert geen middelen te hebben. Ze schuift haar verantwoordelijkheid af op enerzijds het Waalse Gewest, maar daar kunnen we niet tussen komen, en anderzijds op het Brussels

Gewest. Dit zou voor het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest wel een verschil kunnen maken van 27 miljoen euro. Daar wil ik u even attent op maken.

Ik wil ook even onder de aandacht brengen hoe het gesteld is met de opbrengsten van onze gewestbelastingen, en dan in het bijzonder van de belastingen die rechtstreeks of onrechtstreeks gerelateerd zijn aan onroerende fiscaliteit, namelijk de registratierechten, successierechten en hypotheekrechten. Die opbrengsten stijgen allemaal. Ik denk dat we zelfs van recordontvangsten mogen spreken. In bepaalde gevallen zijn die opbrengsten in de voorbije jaren verzesvoudigd. Het verhaal is nog niet afgelopen. Voor de komende jaren, voor dit jaar in elk geval, wordt nog een stijging verwacht.

Conclusie – wat goed is, mag nog wel eens herhaald worden –: een slimme belasting, in dit geval een lagere belasting, brengt meer op. Daaraan gekoppeld heeft de recente bijsturing van de financieringswet door het Lambermontakkoord de gewestelijke inkomsten sterker afhankelijk gemaakt van de vastgoedmarkt dan daarvoor het geval was. Als de immobiliënmarkt het goed doet, profiteren de financiën van de gewesten mee. Ik weet dat er ook nadelen aan verbonden zijn. (*Opmerkingen van de heer Jef Tavernier*)

Ja, mijnheer Tavernier, dat is belangrijk. Zelfs met de afkoeling van de immobiliënmarkt, wat vooral voor de Vlamingen wel eens interessant kan zijn, krijgt Vlaanderen in 2006 meer middelen via de financieringswet, dus via dit kanaal. Wie in het verleden kritiek heeft geleverd op het Lambermontakkoord, moet toegeven dat er in dit opzicht niet zo slecht is onderhandeld. Het enige waarmee we rekening moeten houden, is de inflatie en de invloed op de index. Maar als we alles in rekening brengen, met name de stijgende gewestelijke belastingen en het stijgende aandeel voor de gemeenschappen en gewesten in het algemeen via de financieringswet, en we trekken daar een aantal indexprovisies van af, dan komen we nog ruimschoots op positief uit.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer Gatz, als u de billijkheid van een maatregel zoals deze fiscale amnestie gaat afmeten aan de verdeling van de effecten van de overheidsfinanciën tussen gewesten en gemeenschappen en de federale overheid, dan vind ik dat een verenging van uw benadering van billijkheid.

Billijkheid betekent voor mij ook: wie draagt er lasten? Wat zijn de gevolgen voor de uitgaven, voor de prijzen en voor de vastgoedprijzen voor die burgers?

Op dat niveau kunnen we moeilijk spreken over een billijke maatregel. Integendeel, een aantal burgers worden zwaar beloond omdat ze geen belasting meer betalen, of nauwelijks, en een aantal die geen vastgoed hebben en nog een huis of een stuk grond willen kopen, worden zwaar benadeeld. Ik vind dat niet billijk.

Minister Dirk Van Mechelen: Ik wil geen enkele onduidelijkheid laten bestaan over de cijfers. Ik beklemtoon dat we in de doorrekening van de parameters aan de ontvangstenzijde, vanzelfsprekend ook de doorrekening doen aan de uitgavenzijde. Dat zijn 2 grote componenten. In de financieringswet 2/82 boeken we 122 miljoen euro tegen als bijkomende uitgaven en houden we rekening met stijgende kosten door een indexsprong die we in maart-april plannen. Daardoor provisioneren we 6 maanden extra. Eén maand indexsprong aan 2 percent kost ongeveer 16 miljoen euro. Boven op de 45 miljoen euro, dat zijn 2,5 maanden die we in de initiële begroting hadden voorzien, hebben we 80 miljoen euro provisioneel gepland voor een bijkomende indexsprong. We houden wel degelijk rekening met die parameters, zowel in ontvangsten als in uitgaven.

De federale regering heeft een nieuwe raming gemaakt voor de registratierechten en maakt een prognose van een extra opbrengst van 178 miljoen euro. We hebben dat voor Vlaanderen met Abafim opnieuw berekend en zijn van mening dat dit te hoog is geraamd. We gaan uit van een voorzichtige schatting maar beseffen dat, als die federale raming klopt, dit bij de budgetcontrole 2006 een extra beleidsruimte geeft.

Mijnheer Tavernier, de registratie- en schenkingsrechten hebben op de markt voor de burgers een positief effect, want het gaat over een tariefverlaging van 2,5 percent. Steeds meer bescheiden inkomens kunnen vandaag genieten van de meeneembaarheid, waardoor ze bij een tweede transactie geen registratierechten meer moeten betalen, los van het abattement dat zeker voor bescheiden inkomens een belangrijke bijdrage is. Niemand in Vlaanderen betwist dit nog.

De heer Sven Gatz: Mijnheer Tavernier, ik ben me ervan bewust dat billijkheid een begrip is met vele aspecten. In deze zaak heb ik me beperkt tot de billijkheid voor de instelling. Doet de Vlaamse Regering wat ze moet doen? Zal het Vlaams Parlement die houding steunen? De rest van het debat kunnen we in de komende weken en maanden voeren.

De gewesten en gemeenschappen doen een vergelijkbare inspanning. Vlaanderen komt hier goed uit. De billijkheid is dus in orde. Deze operatie is ook verantwoord en zelfs wenselijk. Het welzijnsbeleid wordt er beter van, het bedrijfsleven zal er vruchten van plukken en de openbare financiën van Vlaanderen blijven gezond. Onze bijdrage om de begroting van de federale overheid in evenwicht te brengen, is in dit geval een investering die we dubbel en dik zullen terugverdienen. *(Applaus bij de meerderheid)*

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, dames en heren ministers, collega's, dit debat gaat over hoe deze regering haar verantwoordelijkheid invult in een federale context. België heeft een stabiliteitspact dat moet worden nageleefd. Er blijken nu meer inkomsten te zijn voor Vlaanderen. Daarom de vraag: hoe kunnen wij in deze context het stabiliteitspact stand houden, rekening houdend met het feit dat de investeringen van andere overheden zoals gemeenten ook sterk toegenomen zijn.

Het is daarom niet vanzelfsprekend dat meer inkomsten automatisch worden gebruikt voor meer investeringen, want dan komt het stabiliteitspact onder druk. De verantwoordelijkheid om dat pact na te leven is niet alleen voor de federale overheid, maar ook voor de Vlaamse overheid. We leven nu eenmaal in een federaal bestel, waarin we gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor onze Europese afspraken. Eigenlijk gaat het hier om een communicerend vat.

Het is logisch dat we in Vlaanderen ook onze verantwoordelijkheid nemen omdat we het ook kunnen. Het gaat over meerinkomsten die op geen enkele manier druk zetten op de begrotingsafspraken die we voor 2006 hebben gemaakt. Het is dus logisch dat we die meerinkomsten kapitaliseren in de zorgverzekering en dat we de ruimte die we creëren vanaf 2008, gebruiken om een reeds besliste maatregel te vervroegen, namelijk de afschaffing van de Elia-heffing.

Er zijn meer ontvangsten omdat onze gewestbelastingen meer opleveren. We hebben inderdaad een goed fiscaal beleid gevoerd, mijnheer Gatz, en we hebben ook slimme belastingverlagingen doorgevoerd. Dat is echter niet alles. De totale inkomsten uit gewestbelastingen stijgen ook bij de andere entiteiten in België. Onder meer de conjuncturele omgeving heeft ervoor gezorgd dat deze gewestbelastingen niet alleen in Vlaanderen toenemen maar ook elders.

Minister Dirk Van Mechelen: U weet dat ze onze maatregelen stuk voor stuk hebben gekopieerd. Dat is de reden waarom de gewestbelastingen in Brussel en Wallonië stijgen.

De heer Ludo Sannen: Ik wil niets afdoen aan de slimme belastingverlagingen die we hebben doorgevoerd, ik wil ze alleen plaatsen ten opzichte van de andere gewesten.

Er zijn ook meer inkomsten op basis van de financieringswet die ons op korte termijn meer middelen oplevert. Dit houdt echter bepaalde consequenties in voor wat de uitgaven betreft. Zo kan de indexsprong worden vervroegd. We mogen onze reservering niet alleen bekijken in het kader van een mogelijke indexsprong. Wanneer het leven duurder wordt, moeten we niet alleen de lonen verhogen, ook het werken zal duurder worden. Dat betekent dat ook de werkingsmiddelen voor de verschillende beleidsdomeinen moeten worden geïndexeerd. Ik ga ervan uit dat hier in de volgende begrotingscontrole rekening mee zal worden gehouden, en dus niet alleen met de consequenties die de inflatie zal hebben voor de verhoging van de lonen, met name een indexsprong.

De houding van de Vlaamse Regering ten opzichte van de vraag van de federale overheid lijkt dan ook heel verantwoordelijk, zinvol en in het voordeel van Vlaanderen te zijn. Niet alleen zal de Elia-heffing op termijn worden afgeschaft, ook het Zorgfonds zal worden gespijsd. Mag ik daar nog enkele opmerkingen bij formuleren?

Het is belangrijk dat het Zorgfonds bijkomend wordt gefinancierd. In de commissie voor Financiën is al meermaals de vraag gesteld of we zouden opteren voor een verdere schuldafbouw of voor de kapitalisatie van een aantal middelen om aan onze verplichtingen tegemoet te komen. Het was inderdaad de minister van Begroting die in het verleden ook al had gesuggereerd om middelen naar het Zorgfonds over te hevelen. De beslissing van de Vlaamse Regering houdt ook in dat de middelen die we structureel hadden ingebouwd voor de kapitalisatie van het Zorgfonds, nu gebruikt zullen worden om de premies voor de thuiszorg te verhogen. Dat betekent dat de 25,7 miljoen euro die in de begroting waren uitgetrokken voor kapitalisatie, zullen worden gebruikt voor de zorgpremies in de thuiszorg.

De nieuwe kapitalisatie is dus beperkter dan ze op het eerste gezicht lijkt, maar ze is voldoende voor

deze legislatuur. Daarmee verdwijnt een eerste zorg, met name de vraag hoe we onze verplichting voor de opbouw van het Zorgfonds kunnen garanderen, en hoe we de uitgangspunten van het regeerakkoord inzake de zorgverzekering kunnen waarmaken.

Mevrouw de minister, de grootste uitdagingen van de zorgverzekering komen echter pas later. De kostprijs van de toenemende vergrijzing zal vanaf 2010-2012 sterk voelbaar worden.

Dat wil dus zeggen dat de oplossing die we nu hebben gevonden, niet de oplossing is voor de lange termijn, voor de jaren na 2010.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Uw redenering klopt gedeeltelijk. Zoals ik daarnet heb gezegd, brengen we ook extra middelen in. Dat maakt dat we die operatie niet alleen kunnen doorvoeren door de financiering van de reservering van 150 miljoen euro. We hebben daarvoor extra middelen opzij gezet bij de meerjarenbegroting. Die middelen kunnen we nu aanwenden om de uitgavenzijde gradueel op te bouwen. Dat maakt dat het perspectief iets langer is.

Dat wil natuurlijk niet zeggen dat het systeem van de zorgverzekering ten eeuwigen dage gegarandeerd is. Dat is niet zo. Wat wel heel belangrijk is, is dat we nu samen met alle betrokkenen kunnen nagaan hoe we het systeem selectiever kunnen maken vanuit een sociaal aanvoelen en niet vanuit een budgettaire operatie. Dat betekent dat de horizon ruimer is. We kunnen nu uitgaan van het principe dat we het systeem op het terrein willen verbeteren. We moeten ons niet laten leiden door de budgettaire noodzaak. We hebben garanties tot het einde van de legislatuur, en zelfs nog iets langer.

Uiteraard moeten we nog een aantal aanpassingen doorvoeren. Dat zit ook mee in het pakket van de afspraken.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Collega's, louter ter informatie wil ik zeggen dat we in 2006 zullen beschikken over 680,602 miljoen reserves in het Zorgfonds. Dat is het equivalent van 457.812 tenlastenemingen per jaar. We beschikken dus eigenlijk over een buffer van 3 jaar, ook als er morgen geen euro binnenkomt. Dat staat dan nog los van de dotatie en de bijdragen.

De voorzitter: De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de voorzitter, ik zou het beeld van de heer Caluwé willen gebruiken. Ik hoop dat mijnheer Jos De Kort niet zo oud wordt als mevrouw Calment uit Arles. (*Opmerkingen van minister-president Yves Leterme*)

Daarnet werd gezegd dat mijnheer De Kort zijn volledige bijdrage pas zou krijgen als hij 108 jaar is. Als hij 135 jaar wordt, zoals mevrouw Calment, dan is er geen garantie meer. Zowel mevrouw de minister als de minister van Begroting zeggen dat er enkel een garantie is voor een aantal jaren. Dat geldt zowel voor de thuiszorg als voor de mensen die in een rusthuis zitten. Ondertussen zijn we wel kapitaal aan het opeten dat is bedoeld voor de generatie na 2010. Dat werd daarnet zo gezegd.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer Stassen, ik verwijs naar pagina 13 van het verslag van de vergadering in het parlement van 26 januari. In antwoord op een vraag van mevrouw Vogels heb ik gezegd dat 'indien we een verantwoord beleid willen voeren en ons op de situatie in de periode 2010-2015 willen voorbereiden, we een substantieel deel van de in de delta ontstane overschotten zouden kunnen aanwenden voor een bijkomende kapitalisering van het Zorgfonds. Indien we voor deze mogelijkheid kiezen, zullen we op het ogenblik dat de vergrijzing toeslaat, voldoende middelen hebben om dat te betalen.'

Dat is juist onze discours. We zijn onze schuld aan het afbouwen. We moeten een normdoelstelling halen. Er ontstaat een delta. Als we het geld voor een deel kunnen kapitaliseren, dan komen we op een moment dat we enkel met bijdragen en de rente op het gekapitaliseerde bedrag tegemoet kunnen komen aan de financiële noden.

Door het kapitaliseren van die 150 miljoen euro in 2006, kunnen we zonder enige andere bijdrage zorgen voor 3.500 tenlastenemingen. Dat is het beleid dat we de volgende jaren moeten voeren.

De heer Jos Stassen: U zegt dus dat de redenering van de heer Sannen niet klopt.

Minister Dirk Van Mechelen: Wat de heer Sannen zegt, is dat we het systeem op de sporen moeten houden. Het spreekt nogal voor zichzelf dat dit moet gebeuren.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer Stassen, ik vind wel dat u erg pessimistisch bent over de toekomst. Wat ik eigenlijk wilde zeggen, is dat één zorg in elk geval is weggenomen. Voor deze legislatuur, en zelfs op een iets langere termijn, is de financiering van de zorgverzekering gegarandeerd. Dat is belangrijk. Maar dat ontslaat deze regering en deze meerderheid niet van de plicht na te denken over de toekomst van onze zorgverzekering op middellange en lange termijn.

Het risico zou kunnen bestaan dat we in slaap vallen en onze verantwoordelijkheid niet nemen op lange termijn. De zorgverzekering moet na 2010 betaalbaar blijven en de financiering moet gegarandeerd zijn. We moeten ook nadenken over de uitgaven en het uitgavenpatroon, waarnaar de minister zelf heeft verwezen.

Mevrouw de minister, nu de budgettaire besloomingen weg zijn, hoop ik dat we samen op een constructieve manier kunnen nadenken over de toekomst van de zorgverzekering op middellange en lange termijn, zowel op het vlak van de financiering als op het vlak van de uitgaven. Ik onderstreef dat het voor mijn fractie belangrijk is dat elk nieuw financieringssysteem inkomensgerelateerd is. Bij de toekomstige uitgaven van de zorgverzekering moet ongetwijfeld rekening worden gehouden met de maximumfactuur. Mijn fractie wil dit mee opgenomen zien in het uitgavenpatroon. We hebben nu de ruimte en de tijd om hier op een constructieve en toekomstgerichte manier over na te denken. Mevrouw de minister, ik hoop dat u ingaat op deze uitnodiging.

Mijnheer de minister-president, onze fractie vindt dat de Vlaamse Regering op de juiste manier heeft gereageerd op de uitnodiging en de vraag van de federale regering. We steunen de aanpak van deze regering, zowel wat betreft de kapitalisatie van de middelen in het Zorgfonds als de versnelde afbouw van de Elia-heffing. We hopen dat bij de volgende begrotingscontrole voldoende rekening zal worden gehouden met de mogelijke indexsprong en de mogelijke meeruitgaven die voor de werkingsmiddelen nodig zullen zijn naar aanleiding van de inflatie waarmee we momenteel worden geconfronteerd. *(Applaus bij de meerderheid)*

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de voorzitter, leden van de regering, collega's, ik ben ontgoocheld over dit debat, en in het bijzonder over de kritieken

die men de Vlaamse Regering wil aansmeren. Dat is de schuld van diegenen die gevraagd hebben om dit debat te voeren.

Wat is het probleem? Er is een nieuwe berekening die stelt dat er op basis van de financieringswet 182 miljoen euro extra is. Daarnaast is er het feit dat de federale regering amechtig aan de Vlaamse Regering heeft moeten vragen om dat geld niet te besteden. Wie heeft er hier een probleem?

Mijnheer de minister-president, we gebruiken dit geld om te investeren in Vlaanderen en de toekomst voor te bereiden in het belang van 6 miljoen Vlamingen. Nogmaals, wat is het probleem nu eigenlijk? Ik heb gisteren een belangrijke zin onthouden uit de beleidsverklaring van de premier. Hij zei: 'We zijn niet verkozen om te doen wat leuk is, maar om te doen wat noodzakelijk is.' Het deed me plezier om dat te horen.

Collega's van de oppositie, dit is wat we vandaag doen. Er is gesteld dat de storting in de zorgverzekering een bliksemafleider is.

Welnu, ik zou wel eens willen weten of de toename van de tenlasteneming voor de zorg ten belope van 95 euro in 2006 tot 125 euro in 2009 – of een toename met 30 percent in drie jaar – een bliksemafleider is? Vraag het maar eens aan de behoeftigen, mijnheer Dewinter. En dat is maar één voorbeeld.

Mijn fractie wil toch waarschuwen voor een en ander. Mijn vrees is in de loop van dit debat en door het antwoord op de actuele vraag van de heer De Wever, wat weggenomen. Toch baren sommige zaken mij nog zorgen. Hoewel aan alle deelregeringen inspanningen worden gevraagd, blijft er toch nog onduidelijkheid bestaan. Ik zou me kunnen beperken tot de rekening voor de Vlaamse overheid. Ik wil dat niet doen, want wat elders in onze federale staat gebeurt, kan gevolgen hebben voor de zes miljoen Vlamingen.

In sommige kranten las ik dat de Waalse minister-president akkoord gaat, als men zou meewerken aan het Marshallplan. Ik vraag de minister-president om goed te controleren of de op federaal niveau genomen maatregelen conform zijn met de krijtlijnen van het Vlaamse regeerakkoord.

Zoals de heer Gatz stel ik me vragen over de plaats van het Brussels Gewest in de operatie. De Hoge Raad voor Financiën stelt dat Brussel slechts 7 mil-

joen euro zou moeten bijdragen. Minister Daerden zou daarentegen 27 of zelfs 30 miljoen euro willen doorschuiven. Dat roept vragen op. En gaat het dan niet toevallig over het gewest waarin ook Vlamingen de dienst uitmaken? De Brusselse Vlamingen mogen niet de dupe worden.

Ik moet hier kort blijven, want er zijn weinig elementen aan bod gekomen die een repliek vereisen. Voor mij is het zo klaar als pompwater. De toekomst van de Vlamingen is gewaarborgd. N-VA zal daarom de Vlaamse Regering steunen, en in de toekomst met dat belang voor ogen een standpunt innemen. *(Applaus bij de meerderheid)*

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, leden van de regering, geachte collega's, het lijkt bizar dat we in het Vlaams Parlement discussiëren over de federale begroting. Maar zo gaat dat nu eenmaal met een consolidatiepact en een systeem van communicerende vaten. De federale overheid vraagt aan de gewesten en gemeenschappen een inspanning om te helpen haar begroting in evenwicht te brengen. Dat gebeurt op het ogenblik dat dankzij de financieringswet het zogenoemde Lambermontgeld ons een grotere dotatie oplevert. Het lijkt dus een beetje op een vestzak-broekzakoperatie.

Vlaanderen wordt gevraagd om te wachten met het uitgeven van de hogere ontvangsten. Onze burgerzin zet ons aan om dat te doen. Dat is normaal. Toch moeten we ons afvragen of die operatie in de toekomst niet zal worden herhaald. Liefst niet, zo zou ik denken.

De heer Bart Caron: Het is niet gezond dat morgen op financieel vlak begrotingen van verschillende overheden als communicerende vaten zouden functioneren. Het is geen toonbeeld van een goed federaal, laat staan confederaal bestel. Belangrijker is de vraag of we dit een goede Vlaamse beslissing vinden. Het is een goede beslissing omdat we de financiële reserve van het Zorgfonds verder uitbouwen. Er komt 145 miljoen euro in plaats van bijna zes keer 25 miljoen euro die wij jaarlijks opzij hadden moeten zetten. Zo kunnen wij de uitkering in de zorgverzekering garanderen voor de komende jaren. Meer zelfs, de uitkering voor de niet-medische zorgen of thuiszorg worden versterkt. De uitkering kan staps-

gewijs worden opgetrokken van 90 naar 125 euro. Dat is uitstekend.

Wij zijn steeds vragende partij geweest voor de gelijkschakeling om twee redenen. Het is in de eerste plaats een sociale maatregel. Mensen hebben meer dan ooit het recht om zo lang mogelijk thuis te blijven. Ten tweede is het financieel ook een interessante besparing. Iedereen weet dat thuiszorg veel goedkoper is dan residentiële zorg.

De fundamentele problematiek van de zorgverzekering is hier al een paar keer aangehaald. Het blijft een feit dat wij er nogmaals grondig moeten bij stilstaan. De vraag is welke vorm van solidariteit wij wensen. Solidariteit tussen degenen die geen zorg nodig hebben en degenen die er wel nodig hebben, solidariteit tussen arme en rijke mensen, jongere en oudere mensen. De vraag wie op lange termijn de zorgverzekering zal moeten financieren, wordt nu nog niet ten gronde opgelost. De discussie blijft gedeeltelijk open.

We zijn wel blij dat de regering afgesproken heeft om in de loop van deze legislatuur werk te maken van deze denkoefening, net om de leefbaarheid ervan op langere termijn te verzekeren. Wij hebben begrepen dat een hervorming niet alleen gebonden zal zijn aan de in het regeerakkoord voorziene beperkingen, en dus het voorwerp mag zijn van een grondige denkoefening over solidariteit.

Ik wil de bijzondere aandacht vragen voor de belangen van de toekomstige generaties. Zorgverzekering maakt immers onlosmakelijk deel uit van een breder vraagstuk, het vraagstuk van de vergrijzing. We stellen vast dat het debat over de vergrijzing haast alleen gevoerd wordt door grijze of grijzende heren en dames, door mensen die op relatief korte termijn zelf tot de doelgroep kunnen behoren. De huidige generatie van babyboomers mag daar niet alleen over beslissen, maar moet luisteren naar de toekomstige generaties of minstens hun belangen ernstig in overweging nemen.

Intergenerationele rechtvaardigheid moet een integraal onderdeel worden van ons solidariteitsbegrip. Dat er in dit verband ook een afschaffing komt van de Elia-heffing, laat ik hier buiten beschouwing. Ik heb er maar één vraag over. Wordt de Elia-heffing inderdaad vanaf 2008 afgeschaft? Wordt ze gefinancierd met middelen die via de normverlichting kunnen worden vrijgemaakt? *(Applaus bij de meerderheid)*

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer de voorzitter, collega's, bij wijze van boutade wil ik even zeggen dat het voor mij een nachtmerrie is om te spreken over fondsvorming, begroting en financiële technieken voor de oppositie, zonder een elementaire kennis van het dossier. Zonder basiskennis over de begroting is het een ware nachtmerrie om een debat op niveau te voeren.

Ik kom ter zake. Politiek staan we voor een zeer eigenaardige situatie. De oppositie houdt er een zeer eigenaardige houding op na.

Hier staat een Vlaamse Regering die haar regeerakkoord en haar Septembeerklaring correct uitvoert. De federale regering heeft ons voor de tweede maal op drie tot vier maanden tijd om hulp gevraagd. We zijn er voor de tweede maal in geslaagd om die vraag om te zetten in een hefboom die Vlaanderen tot voordeel strekt.

Op 6 juli 2005 hebben we een akkoord bereikt over Aquafin. De directe betalingen zijn in een normverlichting voor de Vlaamse overheid omgezet. Ditmaal is de vraag om hulp van de federale regering in een reservevorming omgezet. Deze afspraak stelt ons in staat om in verband met de Elia-heffing en de Vlaamse Zorgverzekering gunstige maatregelen te treffen. Deze maatregelen, die in het kader van de uitvoering van het Vlaams regeerakkoord passen, zullen de bevolking en de concurrentiekracht van onze bedrijven ten goede komen.

De oppositie heeft geregeld gevraagd om de uitkeringen voor de thuiszorg op te trekken en de Elia-heffing af te schaffen. Hoewel de Vlaamse Regering doet wat de oppositie vraagt, vindt de oppositie altijd ergens een reden om zich negatief op te stellen. De oppositie laat zich hierbij, zeker wat het Vlaams Belang betreft, trouwens niet door een elementaire kennis van financieringstechnieken hinderen.

Voor alle duidelijkheid zal ik de situatie nog eens schetsen. We beknoeten op geen enkele wijze onze uitgaven. We besparen helemaal niet op onze begrotinge uitgaven. Zoals minister Van Mechelen daarnet terecht heeft opgemerkt, gebruiken we enkel een gedeelte van de bijkomende inkomsten waarover we sinds de bekendmaking van het nieuwe economisch budget beschikken, om in het Vlaams Zorgfonds reserves aan te leggen. Om de toekomst voor te bereiden, zouden we sowieso tot een reservevorming moeten beslissen. Door die reservevorming vroeger uit te voeren, bereiden we trouwens niet enkel de toe-

komst voor. We creëren tevens de nodige ruimte om nu al te beslissen de uitkeringen in het kader van de Vlaamse Zorgverzekering op te trekken. De financiële duurzaamheid van het stelsel van de Vlaamse Zorgverzekering moet nog grondig worden onderzocht.

We betalen helemaal geen Belgische facturen. Er gaat geen enkele euro van de Vlaamse schatkist naar het federale niveau. We doen enkel aan reservevorming. We grijpen de vraag van de federale regering aan om een hefboom in het voordeel van Vlaanderen en van de Vlamingen te creëren.

Voor de Vlaamse Regering en voor de meerderheid in het Vlaams Parlement is de Vlaamse Zorgverzekering zeer belangrijk. We hebben hierover al een aantal afspraken gemaakt. Zoals ik in de Septembeerklaring heb aangekondigd, willen we voor de duurzame financiële gezondheid van de Vlaamse Zorgverzekering zorgen. De maatregel die we nu hebben genomen, verzekert die financiële duurzaamheid voor de eerstvolgende jaren. In de loop van de komende maanden en jaren moeten we uiteraard nagaan hoe we bepaalde zaken nog kunnen bijspijkeren. Dit is een kwestie van zorgvuldig bestuur. De Vlaamse Regering wil op dit vlak haar verantwoordelijkheid opnemen.

Het gaat echter niet enkel om de financiële gezondheid. De Vlaamse Regering wil tevens een zorgzaam beleid voeren. Iedereen moet meekunnen. Vanuit een zeer duidelijke visie op het welzijns- en zorgbeleid hebben we ervoor gekozen om bijkomende maatregelen ter ondersteuning van de thuiszorg te treffen. Tijdens de onderhandelingen over het Vlaams regeerakkoord zijn de coalitiepartners overeengekomen om de uitkeringen in het kader van de Vlaamse Zorgverzekering van 90 euro tot 125 euro op te trekken. Dit is trouwens een belofte die tijdens de verkiezingscampagne door een bepaalde partij is gedaan. De Vlaamse Regering zal die belofte inlossen. Wat is er mis met een regering die haar beloftes in woorden en in daden waarmaakt? (*Applaus bij de meerderheid*)

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de minister-president, slechts enkele maanden geleden heeft minister Peeters verklaard dat de Elia-taks in 2006 zou worden afgeschaft. Dat is ook een belofte. U maakt de mensen blij met een dode mus. U doet onze kritiek af als flauwekul. Ik weet perfect waarover het gaat. U wilt de Elia-heffing pas in 2008 afschaffen. Dit betekent dat de mensen in 2005, in 2006 en in

2007 de volle pot moeten betalen. Dat is net iets te gemakkelijk. Ik heb minister Peeters een tijd geleden iets heel anders horen vertellen. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

Minister-president Yves Leterme: Mijnheer de voorzitter, ik kom terug op de zorgverzekering, maar zal straks ingaan op de Elia-heffing.

Wij vinden het een heel belangrijk dossier. De begunstiging van de thuiszorg zal vorm krijgen door het geleidelijk optrekken van de uitkering voor vele tienduizenden mensen en gezinnen. Het optrekken van de maandelijkse uitkering tot 125 euro is een heel concrete maatregel waar deze meerderheid trots op mag zijn. De positieve reacties van iedereen die betrokken is bij de werking van de zorgverzekering spreken trouwens boekdelen.

Collega's van de Groen!-fractie, het moet inderdaad pijn doen dat het welzijnsbeleid van deze Vlaamse meerderheid meer dan ooit overeind staat en ze haar verantwoordelijkheid neemt. Na een door de sector toegejuicht goed akkoord voor de social profit – met uitbreiding van de capaciteit en extra jobs –, pakken we stelselmatig verder de wachtlijsten aan. Het moet inderdaad pijn doen dat we ook inzake de zorgverzekering woord houden en maatregelen nemen ten gunste van honderdduizenden mensen en hun families. (*Applaus bij de meerderheid*)

Mijnheer Dewinter, we hebben de vraag van de federale regering als hefboom gebruikt om extra beleidsruimte te creëren. Zonder aanpassing van de norm konden we het genomen engagement ten aanzien van de lokale besturen, rebus sic stantibus, enkel naleven door de Elia-heffing te behouden. Ook in dat dossier hebben we de vraag van de federale regering gebruikt om in 2008 en 2009 voor iets meer dan 70 miljoen euro ruimte te creëren, zodat we de Elia-heffing kunnen afschaffen.

Er werd daarstraks nogal onzorgvuldig gezwaaid met cijfers. Mijnheer Dewinter, ik heb voor u een tabel laten maken waarin de getallen staan. Geen woordenkramerij zonder al te veel gehinderd te worden door kennis van zaken. In de tabel staan de bedragen die vanaf 2006 extra zullen worden uitgekeerd in het kader van de zorgverzekering, of minder als last zullen worden geheven ten laste van de bevolking.

De komende 4 jaar gaat, als gevolg van het akkoord dat we konden afsluiten met de federale regering, 261.760.000 euro extra naar de Vlaamse mensen. Als

dat geen goed akkoord is voor de Vlamingen, weet ik het niet. (*Applaus bij de meerderheid*)

Collega's, hier zit een meerderheid die haar regeerakkoord uitvoert, en de vragen van de federale regering gebruikt als hefboom om meer af te dwingen voor Vlaanderen en de Vlamingen. Ik ben vandaag fier dat we dit akkoord hebben kunnen afsluiten. Telkens vanuit de dynamiek van de financieringswet de vraag wordt gesteld aan de gefedereerde entiteiten om mee te werken aan het evenwicht van de overheid, zal de Vlaamse Regering dit gebruiken als hefboom om een voordeel te behalen voor Vlaanderen en de Vlamingen. We zullen telkens die kans grijpen, en hopelijk met hetzelfde gunstige resultaat als op 6 juli en eergisteren. (*Applaus bij de meerderheid*)

De voorzitter: De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de minister-president, u antwoordt op geen enkel moment op de principiële vragen die werden gesteld. Ook bepaalde collega's van de meerderheid hebben die vragen in bedekte termen gesteld. U probeert de oppositie belachelijk te maken, wat natuurlijk gemakkelijk is als u niet wilt ingaan op de principiële vragen.

De principiële vragen zijn nochtans zeer duidelijk. Is het een goede zaak, ook in een federale en bijna confederale staat, dat de begrotingen van 2 verschillende niveaus worden gemengd? Is het een goede zaak dat begrotingen op den duur communicerende vaten worden? Ik denk van niet.

Mijnheer de minister-president, ik heb ook gevraagd in hoeverre we nog staat kunnen maken op een begroting, als om de 3 maanden allerlei nieuwe afspraken worden gemaakt tussen het federale en het Vlaamse niveau.

Principieel zijn we inderdaad geen voorstander van het feit dat de Vlaamse overheid, telkens opnieuw, wanneer de federale overheid dat vraagt, bijspringt en allerlei akkoorden afsluit die er vooral voor moeten zorgen dat de federale begroting in evenwicht kan worden gehouden. We hebben daaromtrent een duidelijke instelling als onafhankelijkheidspartij die streeft naar een autonoom Vlaanderen. Mag dat even?

Wanneer u de extra middelen die vrijkomen, investeert in het Zorgfonds, dan zeggen we daar niet a priori neen tegen, daar gaat het niet echt over, het gaat over een aantal principiële vragen en opmerkingen

die we terzake hebben. We zeggen ook dat, indien de afspraak met het federale niveau er niet zou zijn, de middelen misschien zouden kunnen worden ingezet, net zoals de overschotten bij de begroting zouden kunnen worden ingezet, in plaats van daarmee schuld af te lossen. Dat is naar onze bescheiden mening niet noodzakelijk, want we hebben wat dat betreft reeds een heel goed reputatie terzake, en de minister van Begroting zal dat niet ontkennen. We zouden daarmee onmiddellijk investeringen kunnen doen in plaats van al die middelen door te schuiven naar de toekomst. Deze opmerkingen hebben we gemaakt. Ik wil ze op het einde van dit debat nog even op een rijtje zetten omdat ik zeker over de principiële vragen die we hier hebben gesteld, geen enkel antwoord heb gekregen.

Vlaanderen zou wat meer haar op zijn tanden en wat meer ruggengraat moeten hebben, en niet iedere keer plat op de buik gaan wanneer Verhofstadt opnieuw geld nodig heeft om zijn begroting in evenwicht te krijgen. Deze principiële opmerkingen wil ik nog even voor alle duidelijkheid herhalen.

Minister-president Yves Leterme: Ik heb uitvoerig geantwoord op het politieke aspect van het betoog van de heer Dewinter. Ik wil alleen tot vervelens toe een element van kennis toestoppen aan de heer Dewinter. Mijnheer Dewinter, u zou moeten weten dat het geconsolideerd karakter van onze begroting en onze schuldpositie gewoon een Europese afspraak is. Ook al roept u morgen de onafhankelijkheid uit, die afspraak moet worden gehonoreerd.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Ik wil mijn vraag aan de heer Dewinter herhalen. De vraag die de regering moest beantwoorden en het parlement goedkeuren, is: als we na het opstellen van de initiële begroting 2006 ingevolge het nieuw economisch budget, kunnen beschikken over 150 miljoen euro meer middelen, en de regering stelt voor om dat nu te kapitaliseren om de buffer te creëren waarvan iedereen die het dossier een beetje volgt, weet dat het nodig is, zou u dat doen of niet doen? Dat is de politieke vraag, en geen enkele andere.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de minister, u mengt twee debatten door elkaar. De inhoud is: moeten we telkens opnieuw ingaan op de vraag van de federale regering om bij te springen wanneer ze

dat noodzakelijk vindt? Dat de constructie die u hebt gevonden geniaal is, heb ik ten overvloede gezegd, daar twijfel ik geen seconde aan. Ik zeg er alleen nog bij dat morgen of overmorgen Verhofstadt er opnieuw zal staan. Hij heeft het in juli gedaan, hij doet het vandaag, waarom doet hij binnen een half jaar niet opnieuw? Dan komt alles wat u nu verteld hebt, misschien weer op de helling te staan.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer Dewinter, er is een Europees stabiliteitspact dat door alle lidstaten wordt uitgevoerd. Het Europees stabiliteitspact wordt nu vertaald in een Belgisch stabiliteitspact. Zelfs als Vlaanderen morgen onafhankelijk is, zal dat moeten worden vertaald in een Vlaams stabiliteitspact dat beantwoordt aan het Europese. We zijn gefedereerde entiteiten. Zoals u weet, bestaan die uit entiteit 1 en entiteit 2, namelijk de gewesten en de gemeenschappen. In entiteit 2 zitten ook de gemeentebesturen waar we ook een kleine verantwoordelijkheid voor dragen.

Het is dus maar logisch dat we dit debat voeren. Zelfs zonder de theorie van de consolidatie, is het absoluut nodig dat we dergelijke meevallers, die zich nadien omzetten in structurele uitgaven, aangezien de inflatie zich vertraagd doorrekent, in een zorgfonds stoppen, waardoor we het beleid kunnen voeren dat deze regering wil voeren. Ik heb dit al in januari gezegd in dit parlement.

De heer Jos Stassen: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, ik ben blij dat ik dit actualiteitsdebat heb gevraagd. Ik heb vandaag twee dingen geleerd. De maatregel die is genomen met betrekking tot de zorgverzekering, waarbij de tegemoetkoming voor mensen die van thuiszorg genieten wordt opgetrokken, is op zich een goede maatregel, die we ook altijd hebben verdedigd. Door deze maatregel hebt u echter niet langer de garantie op lange termijn van de financiering van de zorgverzekering. U hebt het zelf toegegeven: na 2010, wanneer de vergrijzing op kruissnelheid komt, hebt u geen garantie meer dat u genoeg geld hebt in de zorgverzekering om alles betaald te krijgen. Collega's van de meerderheid, ook na 2009 moet de zorgverzekering worden betaald. Ik hoop dat u ook de verantwoordelijkheid opneemt voor deze periode. Door de combinatie van de twee maatregelen zult u dit niet gefinancierd krijgen, wat betekent dat u binnenkort een beslissing zult moeten nemen die we steeds hebben voorgesteld, namelijk de financiering van de zorgverzekering via een zorgcentium.

Ook heb ik geleerd dat de Vlaamse Regering zichzelf wijsmaakt dat ze niet moet meewerken aan de fiscale amnestie. Gisteren hebben een aantal mensen verklaard dat er een belasting moet worden betaald door mensen die een aantal zaken op tafel gooien bij de belastingdiensten. Die belastingsvoet van 15 percent geldt tot 30 juni 2006, om vervolgens in twee stappen te worden opgetrokken, tot 20 en 25 percent. Mijnheer de minister-president, u kent meer van belastingen dan ik. U moet me nu eens zeggen waar een belastingsvoet van 15 percent geldt. Die geldt voor de roerende voorheffing. In de beslissing staat niet te lezen of dat geldt van het binnenland of het buitenland moet komen. Met andere woorden, u maakt zichzelf wijs dat er geen derde deel is aan de fiscale amnestie en dat u binnenkort niet zult moeten beslissen of u wilt meewerken aan de fiscale amnestie, zoals dat ooit ook aan de vorige regering is gevraagd. We zullen terzake een motie indienen, na het einde van het debat. Ik hoop dat de meerderheid ons steunt en dat ze niet zal meewerken aan deze fiscale discriminatie en deze fiscale amnestie. (*Applaus bij Groen!*)

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

Actualiteitsmotie

De voorzitter: Door de heer Stassen werd tot besluit van dit actualiteitsdebat een motie van aanbeveling ingediend. Ze zal worden gedrukt en rondgedeeld.

Het Parlement zal zich daarover zo meteen uitspreken.

Het incident is gesloten.

ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met de Kaderovereenkomst van de Wereldgezondheidsorganisatie inzake de bestrijding van het tabaksgebruik, aangenomen te Genève op 21 mei 2003 – 374 (2004-2005) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter: Dames en heren, de algemene bespreking over het ontwerp van decreet is geopend.

De heer Roegiers, verslaggever, heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de voorzitter, ik verwijs naar het schriftelijke verslag.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking.

– *De artikelen 1 en 2 worden zonder opmerkingen aangenomen*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

VOORSTEL VAN DECREET van de heren Jaak Gabriels, Johan Verstreken, Jacky Maes en Jan Loones houdende wijziging van het decreet van 13 mei 1997 houdende oprichting van een Financieringsinstrument voor de Vlaamse visserij- en aquicultuursector – 249 (2004-2005) – Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking

De voorzitter: Dames en heren, de algemene bespreking over het voorstel van decreet is geopend.

Mevrouw Rombouts, verslaggever, heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Geachte voorzitter, geachte ministers, geachte collega's, het voorliggende voorstel van decreet werd besproken in de subcommissie Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid op 31 mei 2005 en in de Commissie voor Leefmilieu op 29 september 2005.

Het voorstel van decreet verruimt het werkingsgebied van het Financieringsinstrument voor de Vlaamse Visserij- en Aquicultuursector; kortweg het FIVA. Net zoals bij het Vlaams Landbouwinvesteringfonds, is de uitbreiding van het werkingsgebied van het FIVA nodig omdat sinds de hervorming van de expansiesteun in 2003 met het decreet betreffende het economische ondersteuningsbeleid, landbouw

en visserij niet langer in aanmerking kwamen voor expansiesteun. Het werkingsgebied van het VLIF werd verruimd met het programmadecreet van 2004. Het werkingsgebied van het FIVA wordt verruimd met het voorliggende voorstel van decreet.

Bij de bespreking van het decreet in de subcommissie Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid bestond eensgezindheid over de noodzaak van de uitbreiding van het werkingsgebied tot onder meer de verwerkende sector. Zowel de leden van het Vlaams Belang, de VLD als CD&V onderstreepten in hun betogen het belang van dit decreet voor het verder overleven van de Vlaamse visserijsector. Naast de uitbreiding van het werkingsgebied, onderstreepten CD&V en VLD het belang van de uitbreiding van het FIVA-budget zodat de uitbreiding van het werkingsgebied geen negatieve gevolgen heeft op de bestaande investeringsprojecten of op de huidige begunstigen.

In de subcommissie Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid werd het voorliggende voorstel eenparig aangenomen met zes stemmen. In de Commissie voor Leefmilieu werd het voorstel van decreet eenparig aangenomen met 13 stemmen. (*Applaus*)

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking.

– *De artikelen 1 en 2 worden zonder opmerkingen aangenomen*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet houden.

VERZOEKSCHRIFT over Flanders Fish Factory – 404 (2004-2005) – Nrs. 1 en 2

Verslag

De voorzitter: De heer Callens verwijst naar het schriftelijk verslag.

De heer Tavernier verwijst naar het schriftelijk verslag.

Is het parlement het eens met de conclusies van de commissie? (*Instemming*)

Ik zal de verzoeker hiervan in kennis stellen.

ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met de Kaderovereenkomst van de Wereldgezondheidsorganisatie inzake de bestrijding van het tabaksgebruik, aangenomen te Genève op 21 mei 2003 – 374 (2004-2005) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet.

Stemming nr. 1

Het resultaat wat betreft de gewestaangelegenheden is als volgt:

111 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
111 leden hebben ja geantwoord.

Het resultaat wat betreft de gemeenschapsaangelegenheden is als volgt:

117 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
117 leden hebben ja geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

VOORSTEL VAN DECREET van de heren Jaak Gabriels, Johan Verstreken, Jacky Maes en Jan Loones houdende wijziging van het decreet van 13 mei 1997 houdende oprichting van een Financieringsinstrument voor de Vlaamse visserij- en aquicultuursector – 249 (2004-2005) – Nrs. 1 tot 3

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het voorstel van decreet.

Stemming nr. 2

Ziehier het resultaat:

111 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
111 leden hebben ja geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het voorstel van decreet eenparig aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

ACTUALITEITSMOTIE van de heer Jos Stassen, de dames Vera Dua en Mieke Vogels en de heren Jef Tavernier, Eloi Glorieux en Rudi Daems tot besluit van het op 12 oktober 2005 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de vraag van de federale regering aan de gemeenschappen en de gewesten om een bijkomende begrotingsinspanning te leveren voor het begrotingsjaar 2006 – 501 (2005-2006) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de actualiteitsmotie.

Stemming nr. 3

Het resultaat wat betreft de gewestaangelegenheden is als volgt:

111 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
33 leden hebben ja geantwoord;
77 leden hebben neen geantwoord;
1 lid heeft zich onthouden.

Het resultaat wat betreft de gemeenschapsaangelegenheden is als volgt:

117 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
36 leden hebben ja geantwoord;
80 leden hebben neen geantwoord;
1 lid heeft zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de actualiteitsmotie niet aan.

Redenen voor onthouding?

De heer Jos Stassen: Ik stel tot mijn verbijstering vast dat de meerderheid niet gelooft dat de regering zou doen wat wij in de motie hebben voorgesteld, namelijk niet actief meewerken aan de fiscale amnestie. Ik neem daar akte van. We zullen daarop doorgaan.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Dames en heren, hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Wij komen opnieuw bijeen op woensdag 19 oktober 2005 om 14.30 uur.

Geen bezwaar? (*Instemming*)

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 17.55 uur.*

BIJLAGEN

Aanwezigen

Erik Arckens, Cathy Berx, Jos Bex, Thieu Boutsen, Louis Bril, Hubert Brouns, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Patricia Ceysens, Marc Cordeel, Hilde Crevits, Rudi Daems, Norbert De Batselier, Carl Decaluwe, Johan Deckmyn, Stefaan De Clerck, Jean-Marie Dedecker, Tom Dehaene, Kurt De Loor, Mark Demesmaeker, Marnic De Meulemeester, Stern Demeulenaere, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Bart De Wever, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Caroline Gennez, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Patrick Lachaert, Jan Laurys, Herman Lauwers, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, Trees Merckx-Van Goey, An Michiels, Monique Moens, Marie-Rose Morel, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Sabine Poleyn, Herman Reynders, Jan Roegiers, Elke Roex, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Johan Sauwens, Joke Schauvliege, Etienne Schouppe, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Bart Somers, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Steven Vanackere, Jul Van Aperen, Gilbert Van Baelen, Marc van den Abeelen, Dany Vandenbossche, Luc Van den Brande, Joris Vandenbroucke, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borgh, Marleen Vanderpoorten, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Freddy Van Gaever, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Monica Van Kerrebroeck, Greet Van Linter, Gracienne Van Nieuwenborgh, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Gerda Van Steenberge, Francis Vermeiren, Christian Verougstraete, Rob Verreycken, Johan Verstrecken, Jurgen Verstrepen, Linda Vissers, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken, Paul Wille.

Individuele stemmingen Vlaamse Volksvertegenwoordigers

Stemming nr. 1:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Cathy Berx, Jos Bex, Thieu Boutsen, Louis Bril, Hubert Brouns, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Patricia Ceysens, Marc Cordeel, Hilde Crevits, Rudi Daems, Norbert De Batselier, Carl Decaluwe, Johan Deckmyn, Stefaan De Clerck, Jean-Marie Dedecker, Tom Dehaene, Kurt De Loor, Mark Demesmaeker, Marnic De Meulemeester, Stern Demeulenaere, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Bart De Wever, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Caroline Gennez, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Jan Laurys, Herman Lauwers, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, Trees Merckx-Van Goey, An Michiels, Monique Moens, Marie-Rose Morel, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Sabine Poleyn, Herman Reynders, Jan Roegiers, Elke Roex, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Etienne Schouppe, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Bart Somers, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Steven Vanackere, Jul Van Aperen, Gilbert Van Baelen, Marc van den Abeelen, Dany Vandenbossche, Luc Van den Brande, Joris Vandenbroucke, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borgh, Marleen Vanderpoorten, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Freddy Van Gaever, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Monica Van Kerrebroeck, Greet Van Linter, Gracienne Van Nieuwenborgh, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Gerda Van Steenberge, Francis Vermeiren,

Christian Verougstraete, Rob Verreycken, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Linda Vissers, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken, Paul Wille.

Stemming nr. 2:

JA-stemmen:

Cathy Berx, Jos Bex, Thieu Boutsen, Louis Bril, Hubert Brouns, Agnes Bruyninckx, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Patricia Ceysens, Marc Cordeel, Hilde Crevits, Rudi Daems, Norbert De Batselier, Carl Decaluwe, Johan Deckmyn, Stefaan De Clerck, Jean-Marie Dedecker, Tom Dehaene, Kurt De Loor, Mark Demesmaeker, Marnic De Meulemeester, Stern Demeulenaere, Jos De Meyer, Herman De Reuse, Annick De Ridder, Else De Wachter, Bart De Wever, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Hilde Eeckhout, Jaak Gabriels, Caroline Gennez, Eloi Glorieux, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Jan Laurys, Herman Lauwers, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine, Werner Marginet, Bart Martens, Katleen Martens, Luc Martens, Erik Matthijs, Trees Merckx-Van Goey, An Michiels, Marie-Rose Morel, Frans Peeters, Jan Penris, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Sabine Poleyn, Herman Reynders, Jan Roegiers, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Etienne Schouppe, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Bart Somers, Jos Stassen, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Anissa Tamsamani, Jul Van Aperen, Gilbert Van Baelen, Marc van den Abeelen, Dany Vandebossche, Luc Van den Brande, Joris Vandebroucke, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borgh, Marleen Vanderpoorten, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Freddy Van Gaever, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Monica Van Kerrebroeck, Gracienne Van Nieuwenborgh, Luk Van Nieuwenhuysen, André Van Nieuwerkerke, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Gerda Van Steenberge, Francis Vermeiren, Christian Verougstraete, Rob Verreycken, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Linda Vissers, Mieke Vogels, Robert Voorhamme, John Vrancken, Paul Wille.

Stemming nr. 3:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Thieu Boutsen, Agnes Bruyninckx, Rudi Daems, Herman De Reuse, Johan Deckmyn, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Vera Dua, Eloi Glorieux, Pieter Huybrechts, Werner Marginet, Katleen Martens, An Michiels, Monique Moens, Marie-Rose Morel, Jan Penris, Stefaan Sintobin, Felix Strackx, Erik Tack, Jef Tavernier, Marleen Van den Eynde, Wim Van Dijck, Freddy Van Gaever, Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem, Greet Van Linter, Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire, Gerda Van Steenberge, Christian Verougstraete, Rob Verreycken, Jurgen Verstrepen, Linda Vissers, Mieke Vogels, John Vrancken

NEEN-stemmen:

Cathy Berx, Jos Bex, Louis Bril, Hubert Brouns, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Patricia Ceysens, Marc Cordeel, Hilde Crevits, Norbert De Batselier, Stefaan De Clerck, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Else De Wachter, Bart De Wever, Carl Decaluwe, Jean-Marie Dedecker, Tom Dehaene, Mark Demesmaeker, Stern Demeulenaere, Hilde Eeckhout, Jaak Gabriels, Sven Gatz, Caroline Gennez, Dominique Guns, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Margriet Hermans, Anne Marie Hoebeke, Michèle Hostekint, Vera Jans, Patrick Janssens, Flor Koninckx, Jan Laurys, Herman Lauwers, Marcel Logist, Jan Loones, Jacky Maes, Chokri Mahassine, Bart Martens, Luc Martens, Erik Matthijs,

Trees Merckx-Van Goey, Frans Peeters, Jan Peumans, Hugo Philtjens, Sabine Poleyn, Herman Reynders, Jan Roegiers, Elke Roex, Tinne Rombouts, Ludo Sannen, Joke Schauvliege, Etienne Schouppe, Herman Schueremans, Bart Somers, Helga Stevens, Anissa Temsamani, Jul Van Aperen, Gilbert Van Baelen, Marc van den Abeelen, Luc Van den Brande, Vera Van der Borght, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Monica Van Kerrebroeck, Gracienne Van Nieuwenborgh, André Van Nieuwkerke, Eric Van Rompuy, Steven Vanackere, Dany Vandenbossche, Joris Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Francis Vermeiren, Johan Verstreken, Robert Voorhamme, Paul Wille

ONTHOUDING:

Jos Stassen
